

ناول

بختیالی

عبدالقادر مجرم

خپرونکی : هیواد ادبی یون کلاسیف
الله

Ketabton.com

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

د کتاب پیژندنه

بختیالی

د کتاب نوم

عبد القادر مجرم

لیکوال

عبد القادر مجرم

کمپوزر

۲۰۱۴

د چاپ کال

۹۰۰۰

د چاپ شمېر

۱۰۰ روپۍ

په

Email/ qmuqym@yahoo.com

MOB: 03023809538

د ليکوال چاپ شوي کتابونه

- مات وزری
- ژوندون او امیدونه
- داسي يې ولي وکړل
- لويه لار ده څوک به راشي
- مينه مروره شوه
- دوی هدیره نه لري
- (بختيالی) همدا اثر

تړون

دهغو شاعرانو او ليکوالانو په نوم
چي کتابونه يې ناچاپه پراته وي. د چاپ
وس يې نه لري

عبدالقادر مجرم

پښه بختیالی پوري ژوند خپلي دنگې ونې پند
وجود، بناهسته تگ اوور کړی وو، رمضان خوهم د دې پښه
دنگه ونه، پند وجود، بناهسته تگ مټين شو چې ويې غوښته

رمضان خپله هستي، نېستي، ملکېت تراولې بنځې د
ناروغۍ پروخت جار کړو د پلار، نیکه ورپاتې مخکه يې
توله د بختیالی پښه ولورکې د دې پلار ته ورکړه، کله چې يې
بختیالی را واده کړه

یو د کلي هغه سرای چې درې خونې د شمال له لوري پښه کې
لوېدلې وې پښه هغو کې هم ده دوو خونو سرورنه پټ وو چې پښه
یوه کې لا تر اوسه دروازه نه وه د دریمې خونې دېوالونه
پوره وو، خو پر سريې نور هيڅ نه وو یو شاتير پر پروت وو
چې دېرو لمړنو او بارانونو تک سپين اړولی وو، چار پېره
دېوال يې یونيم گز جگ چې سريې د بارانونو او بو ورسره وړی
وو، د سرای دروازه يې د سهېل پښه لور وتلې وه.

څلور گزه مخته د ملکداد د خونو شا را لگېدلې وه د ملکداد د
هرې خونې د شالور ته یوه یوه غټه موری درلوده چې دانارو

نری، نری لبنتی یی پئ کپی نیولی وې چې درمضان د سرای د
ختیخ هم د لو پدیخ له لوری دده خه مخکه پرته وه.
دا چې رمضان بی له دې سرای او پئ دې سرای پوری مخکی
بل هیخ هم نه درلود خکه یی د بل مزدوری او بزگری ته ملا
تړلی وه

بختیالی د پری ورخی ورته وویل "زه به هم پئ کبنت
کرونده کپی کار در سره کوم" خود ده «هو» پر خولئ نه راتله، دا
چې کبنت له کوره د پری و و خکه دی و پری داسی نه
وی بختیالی ته خوک پئ لاره کپی و در پری یا لاس ورواچوی
پئ شرمونوبه می و شرموی.

رمضان بختیالی ته د مرستی اجازه نه ورکولو وجه هم دا
وه.

بختیالی هم پوهیده چې مېره می د داسی سوچ سپری نه دی
چې "بختی دې له خپلو خاوندانو سره پئ کروندو کپی مرسته نه
کوی" دا پوهیده چې "خلگ ټول گوته پئ غابن ما ته جبران
جبران گوری"

یوه ورخ خو لاداسی هم وشو چې خو خوانان پئ لاره کپی یو
خای سره ناست وو، کله چې بختیالی پئ لاره تېریده یوه ور
سپریغ کرو "له نظره مه شی" دې یی هیخ جواب ورنه
کرو. پئ تلو تلو کپی یی پر دا خندل دوی خواران خه خبر دی
چې دې د خان هغه عیب خوندي ساتلی دی کوم چې د دې د
بنکاره بنایست "توهین کوی".

داسي به هم نه وو چي ددي ٿولو به نيت خراب وو ، ڊهر به شاهد پڻ ددي نيت پڻ لاره کي ناست وو چي داماخڻگر اوبو ته ڇي دتگ ننداره به ٻي وکرو ددوي پڻ نيت به خداي خبر وو ؟ .
دي ڇڪه پروانه پڻ ڪوله چي ودي ته خپل بنائيسه تگ له وختونو وختونو معلوم وو او هم ٻي دا يقين وو چي داخلگ زما د قدمونو ننداري ته ناست دي ننداره ٻي کوي .

پڻ ددي ڊول ڇو ڪلونه تهر شول ، اوس نو بختيالي ددو و ماشومانو مور وه ، يو سري چي دي پڻ دا ڇو ڪاله نه وو ليدلي لکه ددي لهورزي ."

چي ددي دمپه دميراث خواره زوي وو " اوس اوس له جهله راغلي وو .

له دي سري ددي ڊهر يد راتلو لکه دملڪداد چرسک تل به ٻي پڻ لاره کي ناست وو ، يوه لوپشت قد ، نري وچکي مخ ، زڙ لوي غائبونه ، تارتار ڀيره به ٻي بنه پڻ تهلونولي وه (ڊهره غوره ڪڙي) چي چوغی سترگي به ٻي ترور ڇو پوري پڻ رنجو تور ٻي .

چي دابه ورنزددي شوه ده به پر غور ڊلاس کنبه بنودو پڻ لور ڀڄ به ٻي ڪاڪري غاري وويلي

لگوي دپنبونو ڪان

خواره سي غرق دڪو خوانان

پڻ نوڪان وهي لمن

لاره زڙ غارگي دڇاؤلن

بنائسته دي ولنگ پڻ بوره

هـ کپنی راځي اوبسوله

دې ته به هغه مثل ورياد شو "زړه په داسي ځای کې دی چې لمر
يې نه دی ليدلی" کله کله به يې له غاړو سره سره نور هم څه
نه څه وويل

"ستاد لاسه خوزما خوب تبستېدلی دی تل مې ستا اند پېښنه
وي....". خو څو ورځي يې پوه کړی سړيه ولي داسي کوي خپل
کار کوه د عزتمني کورنۍ يې مه د خپلي کورنۍ عزت اخله،
مه زما اوزما د مېړه نيت سره بده وه، که د کلي خلگو و
لېدلې بيا به ته په خلگو کې په کومو سترگو گرځې اوزه په
کومو او يا زما مېړه وليدې؟

سړي سر نه خلاصوو، ډېره يې سترې کړه، يوه ورځ يې مېړه
له کوره ښار ته لاړ خاڼي يې د د باندې وتونه وه، غټو کې
ناسکه "لور زرينه، زوی خاڅان" ته يې وويل که (انا) چېري
پوښتنه کوله ورته "وياست اوبو ته لاره راځي" وړوکی زوی
يې په غېږ کې واخيست په خفاسته له يوه او بل دېوال سره د
ملکداد تر کوره ورغله دايې د مېړه د ميراث خواره کور و
چې دې کله هم په سترگونه وو ليدلی د ملکداد له ښځې چې
يې پوښتنه کوله، دهغې پر څنگانه يې پروته ډوډۍ، تر مخ
يې د شلومبو که کونجۍ لیده.

پوښتنه يې ځيني وکړه "برېښمين چېري دی" (ملکداد)
د ملکداد ښځه چې د شلومبو کونجۍ ته يې لاس وراچا وؤ "په
هغه خونه کې دی"

بختیالی، چې پرونی یې پر مخ سما وؤ په هغه خونه ودر دنته
شوه

ملکداد چې یره پنبه یې پر هغه بلنه اړولې زه "نبت ته
پروت سپینی غټی تسپې یې په یوه گوته اړولې پتکې یې پر
بل بالنبت ورته پروت ووده د پتکې د پر سر کېدلو هڅه
کوله چې راپورته شو پتکې یې پر سر کا وؤ "بختیالی، ته او
زموږ کور؟" له روغېره پس

بختیالی، له شرمه کښته کتل ناسته وه ډېر د زړه په زور یې
د زوی کېسه ورته وکړه.

ملکداد د مسخرو په ډول له وړې خندا سره ورته "وویل زړه
به یې در سره غواړي"

بختیالی چې دده لخوا د پرونی خاک نیولی وود پرونی هغه
خاک یې په غاښو کې تینگ ونيوو خپل ماشوم یې په غښ کې
واخیستو ولاړه شوه، له ډېره تهره یې سر د دروازې له
چوکاټه وواهه.

ده په کټ کټ وخنډل "زه به یې پوه کړم".

په لاري یې له خانه سره فیصله وکړه چې پلار او زوی سره
خبر دي په دې بله ورځ چې اوبو له لاره، د کلي بنڅو ورپورې
خنډل، ټوکې یې ورسره کولې "خواره شې ته یې څه پروا کوي
لېوړزی دي دومره پټ حق راست دی ټول ماڅیگر په لاره کې
درته تېر کړي".

بختیالی، چې په لاس رسی، کښوله له (څا) یې اوبه راکښلې، کتکت وپې خندل، "دی هم غواړي چې د رمضان چل ورسر وکړم".

یوه بله ښځه چې کلیواله او همخولې یې وه، د پوزي چارگل یې سما وؤ "له هغه سره دي څنگه چل وکړی؟".

بختیالی، چې له (څا) راکښلې اوبه په گوډي کې تویولې په کېسه یې شروع وکړه.

"رمضان چې زه نه وم غوښتې، یوه ورځ په غره کې په مخه راغلی ما او مور بوتې کول، دی به نو هم خود په یو کار پسې وو، تر ما چې تېر شو، په تلو تلو کې یې تر شا ډېر ډېر راکتل، پر یو هسک ځای کښېنستو، ما ته یې له هغه ځایه کتل، زه او مور روانې شوو، دی تر هغه وخته پر هغه ځای ناست وو، تر څو مور په کېرېدې دننه شوو.

ما بنام دی هم راغلی زموږ کېرېدی ته ودرېدو، نارې یې کړې "مسافر یم د اودس اوبه که موراکړې؟".

اوبه مو ورکړې، پلار مې پر کورنه وو، شپه یې وکړه، سهار یې مورکې، ته دا کېسه کړې وه "ښځه مې وفات شوه که دې دا لورکې راکړې وای؟" زه نه وم خبره چې دی او بابا له ما نه پته کې تر ډېره سره نزدې شوي دي. له هغې ورځې پس چې به زه له کېرې، راووتم په هغه لوربه مې وکتل سړی به پر هغه لور ځای ناست وو.

یوه ورځ مې پری پر اوږه کړو د بوټو په بهانه له کوره را ووتم، سړي ته ورغلم لاس مې له خولې ورته واخیستو ته شرم

نه لري سهار راسي پر دي خاي کنبهنې تر ما بنامه د چا
په عزت کې نه يې د خلگو عزتونه اخلي " سړي خندل
سوکه سوکه زما پر خوا را روان وو سړي سم دستي را
وغورځېدو ماته يې لاس را واچا وو، ما هم غېږ وړباندې
وگرځوله، دی زما له زوره تاخبره وو، خوارکي مې ومخکه
ته کړې، په هغه له کوره راوړي پري مې ټينگ وټاړه، زه
کور ته لارم مور ته مې کېسه وکړه مور زما د خبري له
اورېدو سره سم خرڅي وغورځاؤ.

"پر خوله لاس ونيسه چې وبل چاته وه نه ووايې، زموږ له
دې سړي سره خبره روانه ده تا ورکوو "زه حقه جبران
کنبهنستم دلته نو پر گودر ټولوناستو بنځوپه کت کې
خندل

يو بلې ته ويل خوري تر اوسه مو اورېدلي دي چې يوې "
بنځې سړي غوڅار کړې دی دا ټول خو يې هوس وچ کړې."
بختیالی چې د (څا) رسۍ را خلاصه کړه دوی يې کنبهنولي
چې تاسو يو گړۍ پس راپسي راسي زه دی گورم که وو
بختیالی چې راغله دی په لاره کې ناست وو دې گوډی پر
لورې کنبهنسوی دده په خوا ورروانته شوه "دده زړه د
خوشالي ټوپونه شروع کړو چې کار جوړ شو "دا چې ور
نژدې شوه ته شرم نه لري د وورې ورسۍ ته يې لاس کړو.

څوک چې شرم نه لري له هغو سره بختیالی داسې کوي
چې ورسېده دی ولاړ شو دې غېږ پر وگرځوله ومخکه ته
يې کړې هغه را اخیستې رسۍ يې پر واوروله ټينگ يې

وتارۀ راکش یې کړې د لاري منځ ته دې خپل گوډی پۀ سر
کړې روانۀ شوه دده زورونۀ، زاری وې، د خدای د پاره
خلاص مې کړه څوک به مې ووينې بیا مې توبه ده داسي به
نۀ کوم یو گړی وروستۀ شاته پاته بنځو د دې پردروغو
خندل را روانې وې یوې څه ویل بلې څه؟ چې پۀ لاره کې یې
چرسک تړلی ولیدو ټولې حیرانې شوې.

چرسک پۀ خپل زور او چل د خلاصېدو هڅه کوله هم یې
و بنځو ته زاری شروع کړې د خدای د پاره خلاص مې کړی.
بنځوله ډېرو گپو پس خلاص کړی بیا چې بۀ هر وخت بنځو
ولیدی ور پسې نارۀ بۀ یې کړه "بختیالی چرسک هغه دی
"وايي خبرۀ چې ترننه غاښه ووځي ترننه غرۀ اوړي سوکه
سوکه د چرسک پۀ تړلو د کلي نراو بنځه ټول خبر شو او
هم د چرسک مور او پلار

بختیالی سهار وختي ولي جامي پتکي . سدری ورکړه
رمضان ماجت (جومات) ته لاړ.

بختیالی ژر ژر خپل لمونځ وکړو ماشومان هم را وینښ شو
په بستره کې یو ، بل ته خپل په نکړیڅو سره لاسونه ښکاره
کول.

دې تودې (گرمې) اوبه ، یو لوي تال راواخیستو پر خپله
لور یې ریغ کړو.

زړینې ته را پورته شه زه دي د (انا) سر ور پرېولم ته به
اوبه پر اچوې زړینه له څه ځنډه وروسته راپورته شوه لاس
یې له نکړیڅو پرېولو.

خپلو سرو لاسونو ته یې کتل چې اوبه یې په لاس ورکړې
دې خپله خواښې په غږ کې راپورته کړه وړوکې لور یې
اوبه پر تویولې سر یې ورپرېولی ښې پاکي جامې یې په
واغوستې شا وخوا یې بالنستونه ورکړو کښې یې نوله.

د خواښې تر خوله یې د لفظونه دا یې را وتو چې هسي دا
په پوهېده "رمضان چېرې دی" مورې هغه ماجت ته تللی دی
نن د لوی اختر ورځ ده .

چي د بختيالی او خوانيې خبري ختمبدي درمضان توخي
 شودننه راغلی د مور ږ منخلي سر، پاكو جامو ډ پر خوند
 وركړو دا هڅه يې وكړه چي د خوانيې په حق راسته نړور په
 غېږ كي تېنگه ونيسي پر تندي يې مچ كړي خوداسي يې
 ونه كړو خپل واړه يې په سترگو شو.

د خپلي له كنبو سره سم يې پر مور غېږ وگرځوله مورې
 د اختر دي مبارك شه.

بختيالی ته يې مخ ورو واړوو بنڅې "د اختر دي مبارك شه"
 له زرينې سره يې په لاس د اختر مباركي وكړه
 خپل واړه واړه زامن يې په غېږ كې پر يو، بل ځنگانه
 كنبنول بختيالی پياله وركه كړه.

رمضان له ورې خدا سره سره په خواږه نظر وركتل "بنڅې
 چای خو مې په ماجت كې وخورې"

بختيالی چي په نكريڅو سره لاس كې هگي ورمخته كړه.
 ته دا پياله درپورته كړه يوه هگي به هم ورسره وخورې."
 رمضان چي يې هگي له لاسه نيوه "بنڅې هگي دا هلكانو
 (ماشومانو) ته وركړه." ماشومانو په يو ريغ وويل بابا مات
 يې راكړه، بابا ماته يې راكړه

رمضان چي هگي سپينه كړه نيمه يې يوه نيمه يې بل ته
 وركړه كه يې څه هم مور هسي خوله خوځوله دوی ورسره
 پوهېدو چي دا واي.

"رمضان زويه اختری خو به دي كړي وي كه څه هم د
 په غوږ بڼه نه اورېدو رمضان يې غوږ ته خوله ورنزدو

کره ، نه موري اختری له څه دی چې د اختري روپۍ وای ته
به دلته په بستره کې ناروغه راته پروته وې "رمضان بياد
مور په خبره له څو واړه پس پوه شو "زويه له يو چابۀ دی
په پورکاوؤ"

رمضان موري "اوس خو بهخي له پورو د سر تر ښکره شوم
څوک پورنه راکوي" دلته يې له توخي کولو سره سا سمه
شوه په اوله خبره يې پوه شو.

"زويه چې بختیالی راته وويل موري نن د لوي اختر ورځ
ده ، زړۀ مې ډېر ښه شوو چې نن به پر وور پخه (ينه)
وخورې د خولې خوند به دي په ښه شي هغه ته وای اختری
مې نه دی کړی ، خبر گاوندیان به برخه راوړي په هغه کي
به د ينې خاشه وي بختیالی لوري چي را يې وړه په مالگه
يې ښه تروه کړه د خولې خوند به مې لږ په سم شي"
رمضان نور څه کولای شو بس (اوف) به يې کړو ، د مور به
يې وارنه وو لوري يو چا برخه نه راوړه؟.

بختیالی "نه موري چي را يې وړي زۀ يې دستي در پخوم"
ته بې غمه شه د گاوندیانو برخې وځنډې دې (ناوخته) شوې
دوی د مور پوښتنو دومره سترې کړو چي اخير يې په
لويه ښيره په ژړا شروع وکړه.

بختیالی ورنژدې شوه "سړيه په ژړا يې سرنه سره ورځي ،
داسي به وکړو ، چرگ خولو هغه به ور حلال کړو (ينه) به
يې پر وور ور پخۀ کړو دا يې په خوند څۀ پوهېږي؟"

رمضان د بختيالی پنه خبرو لږ ډاډه شو سترگې يې له اوبښكو پاكي كړې زرينه ته يې اشاره وكړه دواړه سوكه وو تو پلار او لور دواړه په چرگ پسي خغاستو. بختيالی خواښې ته ناسته وه، د همسايه ماشوم برخه راوړه. بختيالی ته يې وويل "تروري (ينه) هم پكښې ده مور مې ويل دا به پر وور پخه كړي، دوی اختري نه دی كړی، زړه به يې ورته كېږي" دې هغه برخه راوړه زر زر يې وور بل كړی پر (ينه) يې مالگه واچوله پر وور يې كښېښوله هغې ته ناسته وه، لور و مېړه يې له خوا او خاطره وتلي (هېرشوي) وو، چې د لور يې چغې شوې دا ورولاړه شوه د سراي تردروازې ورتله لور يې دروازې ته را ورسېده پرونی يې په لاس كې وو په ژړا كې بېرته وگرځېده هله مورې بابا (خا) ته ولوېدو دې هم ورسره چغې كړې دواړه (خا) ته په خغاسته ورغلې هغه د وختونو زاړه (خا) ته، هغه (خا) چې د ياغي شنو كوترو د اوسېدو ځای وو، ترهغه د (خا) پر غاړه لېونۍ گرځېدې.

ترڅو چې كليوال يو يور اتلو د چالاس په وينو سره، د چا په وينو سره چاره په لاس كې، چا د يو پر توگ برسېره بل اغوستی، د چا برخې په لاس كې كه هرڅو يو له بله پوښتنه وكړه چې څه ډول (خا) ته ولوېدو له (خا) يې څه غوښت؟ يوه زرينه خبره وه هغه په چغو سر وه لكه لېونۍ پر (خا) چار پېره گرځېده چې كليوالو د شنو ياغي كوترو همسايه رمضان مېړا وكنو ماجت ته يې يو وړی يو غټو كی زوی ورسره لاړ.

دا او لور کور ته راغلي خون له دوده (لوگي) داسي ډکه وه چې
بېخي سترگو ديدنه کاؤ، ورر کي زوی يې ژړل دې هغه را
پورته کړی په غېږ کې يې نيولی وو، اوبسکې يې په ماشوم
کې تويېدې لور يې د خوني د وره پرده پورته کړه چې دود
(لوگي) کم شو دې خوا بڼي ته وکتل تر خولۀ يې ځگونه راغلي
وو، دې ماشوم بېرته کښېښوی خوا بڼې يې را پورته کړه خولۀ
يې ورپاکه کړه اوبۀ يې په خولۀ کې سوکه سوکه وراچولې
چې څه يې سا سمه شوه هغه (ينه) يې وپوله په خولۀ کې يې
ورکوله چې کله به يې سا سمه شوه د رمضان پوښتنه به يې
کوله دوی به ورته وويل مورې وتلی دی راځي. تر هغه ورځي
چې دا يې هم په رمضان پسي خاموشه کلي (هديرې) ته يوره.

3

بختیالی سهار وختي وور بل کسری وو، د نغري پر
 غاړه یوازي ناسته وه، خپلو ویدو ماشومانو ته یې کتل.
 سترگې یې له اوبښکو ډکې وې دا فکر یې کاو "چې نن به یې
 څوک را پورته کوي، اول خوبه یې پلار له ماجته راتله، یو یوه
 یې په ناز را پورته کاو".

زرینه له دباندي راغله "مورې! دینک کا کارا غلی".
 دینک په زرینه پسې لنډه پټه خونه را دننه شو، د نغري پر هغه بله
 غاړه کښېنستو.

دینک "بختیالی دا صلاح مې درسره کوله که ستا خوښه وي،
 زه به رپورټ وکړم".

بختیالی چې له چائینکې سر پورته کړ، بیرته یې پر
 کښېښودو، د خپل لاس بنگرې یې کښو ته کاکا، زمور رپورټ
 یوه مانا نلري، نه سړی وهل شوی دی نه ویشتل شوی، په (خا)
 کې لوېدی دی، دا پر دې زور ورو څوک اړوي چې تاسو وژلی
 دی".

دینک له چای پس اچولی نسوار تو کړه، نه زویه زه ودي ته
 هېران یم دومره لرې یې له کوره (خا) ته څنگه بوتلی؟

بختیالی چې د چای پیالی ډکې کړې، کنبلې بنگرې یې سره یو
خای کول "کاکا زرینه وایي چې مور له کوره ووتو د ملکداد د
چرسک نارې او اشارې یې وې چې هلته یو څوک پټه (څا) کې
ولويدو.

زه او بابک چې ورغلو، بابک (څا) ته سرور بنسکاره کړی ده له
شا پسي پورې واهه، کاکا زرینه مې پوه کړې ده چې پر خوله
لاس ونیسه او گوره، گوره چې دا خبره وچاته ونه کړې، پښتانه
وایي «تهز پټه تاخیله نه نیول کیږي» کار به له چله اخلو.
دینک چې پټه لاس کې خلی پټه وور کې غورزاوه زه خو وایم
رپورټ به ښه وي».

بختیالی پټه قهر او گونجې تندي وروکتل "کاکا خودرته ومې
ویل، له دې څه به کار پټه چل اخلو، نور وس خو زموږ نه پټه
رسیږي».

دینک ولاړ شو، خپل تور خیرن، خلاص شوی پټکی یې پر سر
پیچلی "سمه ده، لورې چې څنگه ستا خوبه ده، خو دا یوه خبره
یاد لره، پر ما چې دې هر بار پردی، زه هم پټه شپه تیاریم، هم پټه
ورځ».

چې دی ولاړېدو د بختیالی مور او پلار هم راغلو، مور یې دلې
پټه چغو شوه، پلار یې ماجت لار، پټه ماجت کې پر فاتحه چې
دعا وشوه، له دعا وروسته یې ملکداد ته مخ وړ وړاوو،
پوښتنه یې ځینې وکړه "دا واقعته څه وخت پېښه شوه، او ده له
(څا) د اختر پټه ورځ څه غوښت؟».

ملکداد له بلې دعا وروسته چې خلگ رخصت شو زما داسک
دی، دومره وختي چې (څا) ته ورغلی دی، د کوترو د نیولو
هڅه یې کوله، د ده غریب خو مور ناروغه وه، یو چا به ورته
ویلي وي چې د کوترو بنوروا یې نیمه ده.

ورځ یې پر فاتحه تېره شوه، ډوډی یې د ادم خان په کور کې
وخوړه، د ماخوستن له لمانځه چې راغلی، له بختیالی یې
پوښتنه وکړه "لورې! دا اوس څنگه پېښه شوې ده؟، ده د اختر
په ورځ له (څا) څه غوښت؟".

بختیالی چې یې بالښت و څنگ ته کېښېښودی، کېښېسته ټوله
کیسه یې ورته وکړه.

دی هغه ډول ناست وو "لورې! زه څه چل وکړم؟، له ما خو یې
ورخونه یوړل:

بختیالی چې سترگې یې د مور پر خوا واړولې "بابا ته او
مورکې صبا خپل کورته لاړ شی. په کیسه کار مه لره. زه په
خپل کار پوهېږم، وماته ښه درک راکوي، تاسو کار مه په لری".
"لورې! په دې زه ښه پوهېږم. چې ته تر ما ښه پوهېږې، ځکه خو
تل له ځانه سره دا وایم، کاش! دا می لور نه زوی وای".
بختیالی: "یو خو ستا لاس نه په ښلې، بل زه پر دې ویرېږم
ماشومان را وژني".

دریم ماښام یې د مېړه میراث خور، ملکداد کورته ورغلی
"بختیالی دا ماشومان در روان کړه، درڅه کورته. څه کوي چې
له دې ورو ماشومانو سره، په دې تورو دېوالونو کې ناسته یې

هلته به دي لږ له بنځو سره خوله پرې وي، لږ به دي پام په بله شي.

دي لرگي ته لاس کړو "وزه، ته چې د ماشومانو له غمه مړ کېدای، پلار به دي نه وروژلی."

ملکداد چې په غاښو کې نيولي د برېت وېنستان پرېښول "نه بختيالی، ته هسي بدگمانه شوې يې، گمان مه کوه، گمان د ايمان زيان دی."

دا ورولاړه شوه چې د لرگي واريې پر کاوه، دی ووتو. بختيالی چې خو ورځي پس ورغله سنگين ته "په ما خو ته خبر يې، مېړه مې مړ شو، بل سړی زه نه لرم، چې ستا فصل درپالي، دا فصل له يو مسلمان وراوله چې بيه يې کړي چې خومره مې حق جوړېدو هغه را کړه."

سنگين که څه هم غځېدلې پښې راټولې کړې. بېرته يې هم يوه پر هغه بله واپوله، را پورته نه شو.

بختيالی هم دا محسوسه کړه چې دی وايي زه هم يو سړی يم "سمه ده خورې، هغه ورځ ملکداد هم راغلی، دا ستا وراسه يې کوله."

بختيالی که څه هم د سنگين له خوا د پړوني ځاک نيولی وو، بيا يې هم سنگين يوه سترگه لیده "نه نه وروړه، گوره چې ملکداد ته يې ور نه کړې."

سنگين چې د دي يوه ښکاره سترگه ته کتل "سمه ده خورې، زه به يو څوک پيدا کړم چې بيه مې کړي، ستا روپۍ به وروړ کور ته دروړي."

سنگین څو ورځي پس کورته ورغلی، لس زره روپۍ يې ور کړې "خوږې ستاسو فصل خو دريم په څليرويشت زره بيه کړي، په څليرويشت زره کې ستا دريمه، اته زره کېده، ما لس زره در کړې".

بختیالی هغه روپۍ ورنیولې "وروره کور دې ودان".

څلور میاشتي يې په دې تورو دېوالونو کې په دې تیرې کړې چې دا راز ځان ته معلوم کړم، د پنځمې میاشتي په اوله شپه څلور، پنځه سپين ږيري، يو د کلې مولوي صاحب راغلو، له روغپه پس مولوي صاحب له جيبه تسبي را وکښې، تسبي يې بيرته و جيب ته کړې چې په خبرو يې داسې شروع وکړه

"بختیالی شکر دی موږ خدای مسلمانان پيدا کړي يو، مسلمانان چې دي تر دې ټولو انسانانو افضله دي، هغه په دې چې په دين د اسلام دي اوس به د مطلب خبرې وکړو، بختیالی زموږ په مذهب کې داسې دي چې کومه ښځه د مړوبۍ وي، هغه ښځه به ضرور مېړه کوي، موږ د دې د پاره راغلي يو چې خپلې غاړې خلاصې کړو".

بختیالی چې پر خپل ويده زوی کالی سماوو "مولوي صهب! تاسو ته دي خدای خبر در کړي، دا ښځه شو چې تاسو راغلاست، زه مو پوه کړم، اوس به مېړه ضرور کوم، يو خو به ځان له عذاب خلاص کړم بل به مې ماشومان را ساتي، خو يو څو ورځي به وماته مهلت را کوی چې زه سوچ وکړم، څوک زما د پاره ښځه دی، هر څوک چې زما خوښ شو، زه به درته ووايم، له هغه سره به نکاح را وتری".

مولوي صاحب چي دوباره راکنلې تسپې جېب ته اچولې "بختیالی! تہ پرېدي خلگ حه کوي. دا خپل ميراث خوار دي يې واده خوان زوی ناست دی، هغه وکړه، روپي ورسره ډېرې دي، د هيخ کمی به ورسره نه وي".

بختیالی چې سرکښته خړولی وو، د نغري پرغاړه يې پټه واړه خلي ليکې کښلې "نه مولوي صاحب دا سپری خو بېخي نه کوم، دا زما د مېړه قاتل دی".

مولوي چې لاس سره مروړل "بختیالی نخرې مه کوه، دا سپری دي خدای قریب کړی دی".

بختیالی چې پټه لاس کې وړه لښته، پټه جار کې وغورځوله "مولوي صاحب! نه يې کوم چې پر سر يې راوتړی لاهم".

مولوي صاحب چې مخ مجو(مجيد) ته ور وراوو "بختیالی ستا خوښه ده، ملکداد خو هم ښه در معلوم دی، که يې پټه رضا زوی نه کوي، سبا دي پټه زور پټه کوي".

بختیالی چې مخ يې ماشومانو ته وراوو "مولوي صاحب! پښتانه متل کوي، وايي «پر لمانځه مي ودروي تہ، وايي به يې څوک».

مولوي چې پر ږيره لاس تېراوو، سترگې يې پټه بختیالی کې وې "بختیالی مور سوال درته کوو، مه خان يې شرمی ته جوړه وه، مه دی، سبا که بدنامه شوې، بدنامي خودي دده ده".

له دې خبرې سره سم ولاړ هم شو، د سرای تر دروازه ووتو. بختیالی هم پټه او سوکه، سوکه پټه لڅو پښو ورغله، د سرای

په دروازه کې، و یونیم گز دېوال ته پټه ودرېده، دوی سره
ږغېدو، خبره مجو (مجید) اکا کوله.

مولوي صاحب دا خبره لکه چې رینستیا ده چې دا سړی د
ملکداد زوی وژلی دی.

مولوي صاحب "هو مجو په دې کې شک نشته، وماته په خپله
ملکداد وویل".

مجید اکا "مولوي صاحب! بیا خو پکار ده چې موږ په دې خپلو
ږیرو کې توکړو چې پر نیمه شپه، د وړو یتیمانو په کور کې
ناست یو، ومور ته یې سوالونه او زاری کوو چې ته و یتیمانو
ته د پلار قاتل ور پلار کړه".

مولوي صاحب "مجو موږ خو یې د را روان وخت غم کوو، موږ
وايو چې سره میراث خواره دي، گوندي دا خبره ورکه شي، په
را روان وخت کې به بیا گزگ نه کوي.

مجو ما هم اول داسې محسوسوله چې بختيالی نه ده خبره،
لکه څنگه چې په سره سینه ږغېدم، مجو که څه هم زه غلط وم
چې بختيالی نه ده خبره.

مولوي خیر دی خبره دي وي، پرېږدی چې څو شپې نخږې
وکړي بیا به خوشاله وي، د ملکداد زوی به کوي.

مجو ته خو خبر یې، د ملکداد تر مخ ډېر لوی، لوی سړی نه
ئې ږغېدای، بختيالی خو هم څه بالېسته نه ده.

مجید اکا: "مولوي صاحب! کومه بالېسته؟"

مولوي صاحب "ولي نه دي دي اورېدلي ...

قام ډېر دی دلسته نسته پرتا جنگ کوي بالېسته

ماڻيگروهي لمر تانگه پر تابالنبسته جنگبده
لچ بي مات وي دا ورغنبسته ترمرو بهه وه بالنبسته.
دي غارو و بختيالي ته دومره حوصله ور كره چي راغله پر
بستره داسي و غخبده، لکه له دي سره چي هيخ هم نه وي شوي،
تر سهاره پنه خواره خوب ويده وه، سهار چي را پورته شوه،
سترگي بي رنبي وي، داسي بي محسوسوله لکه دا چي بالنبسته
وي-

خوشبې پس چې بختیالی یو سهار را پورته شوه، د پلار د کور سودا ورولاړه شوه، مرغسن وو (نری وریخ) چې د کورد خونې دروازه یې کولف کړه، راووته د خپلو ماشومانو تر غوږو یې ځادرونه ووتل، روانه شوه. پۀ لارې چې څه لاره اسمان ته یې وکتل، وریخې بنۀ ځان سره ورکړی وو.

یو ځل یې لا دا اراده وکړه چې بهرته وگرځه، نن ورځ سرپچنه ده (سړوکې) بیا یې توکل کړی ماشومان یې پۀ مخه کړو، روانه شوه.

غټوکی لور او زوی یې بنۀ وو، هغه ډېر ورکې وروردوی پۀ غېږ کې یواریوه بیا بل اخیستو، هغه لږ غټوکی دې پۀ غېږ کې اخیستی وو.

یو وخت چې یې پر پښو روان کړی، لورکې یې ترلاس نیولې وو، د بختیالی ورپام شو، کمیس یې پۀ غاړه وو، پرتوگ یې نه وو.

دلارې پۀ منځ کې کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دلته یې پرتوگ پۀ ورپۀ پښو کړی، سوکه، سوکه د ماشومانو پۀ تگ ورسره روانه وه، ماپښین به وو چې پراخ راغه یې پۀ سوکه، سوکه تگ پرېکړی، د غره لمنې ته ورسېدو، د انا گیانو پر چینه کښېنستو، غوټه یې خلاصه کړه، دودې یې

راواخیسته، پیاز بی سپین کری، دودی بی پوری
 و خوره، ماشومان او خان بی پۀ لپو اوبۀ کرو، هم بی د
 ماپننن لمونخ و کری بی بی مخه و کره.

اوس نو د بابا کور ډپر لری نه وو، پۀ تلو، تلو کپ د ما
 شومانو و دپ ته پام شو، ناره بۀ بی کره، له هغې خوا بۀ پۀ
 دره کپ ددوی ریغ بهرته راغبرگ شو.

دا رنگه روان وو، د بابا و کور ته یو مغزی (لورۀ او کره لاره)
 پاته وه، مېده، مېده، مېده شاخو کي هم شروع شو.

پۀ مغزی ور واوښتو، د بابا کیږدی بی وپېژندله، چي ولاړه
 وه، ډپر بی زړۀ بڼۀ شو چې مېلن (د کوچیانو کلی) ته لا پۀ کډه
 نه وه تللی.

د بختیالی د ورې خورکی زرکې چې دوی پۀ سترگو شو،
 نارې بی کرې "مورې اخورکی راغله".

مور بی مخ له وراغله، لاس بی پۀ اوړو وو، پر بختیالی بی
 غېږ وگرخوله، کور ته چې ورغلو مور بی تبخی واپوو،
 دستي بی چای پنځې کرې، مور چې بی چائینکه را کوزوله
 "بختیالی! دا ماشومان بۀ دپ پۀ یخ وژلي وي، وار بۀ دي
 کاوؤ، چې ورخ توده شوې وایي بی بۀ راغلې وې".

بختیالی چې پۀ خپلو تودو لاسو کپ د ماشوم لاس نیولي وو
 "مورې! بس تر وس مې تېره شوه، نور مې نه شو خغملای".
 دوی ته بی چای وراوړلې، دوی چای خښلې، مور بی ښې
 نورې او سپینې غوښې پۀ کټو کپ واچولې.

ماننام ته يې بابا هم راغلی مېرې يې وڅکولې، په سيب يې دننه کړې.

له روغېره وروسته يې مور بڼه غټه کاسه، وړه ډوډۍ ور واړوله، په بله کاسه کې يې، بڼې تورې او سپينې غوښې. د دې سترې ماشومان چې په تورو سپينو مارۍ شو، خوب ورغلی.

مور يې وتولو ته ځای ور هوار کړی، يو يو يې تر لاس نيوو، ځای ته يې بېول.

له هغه وروسته په څراغ کې تېل ختم شو، بابا يې بالښت ته پروت وو، د اور په رڼا کې دې ليدو چې د پټکي څاک يې په خوله او برېتو پورې منښلی.

له دې خبرې سره سم را پورته هم شو "لورې! دا ډېر وخت ښار ته نۀ يم تللی، ځکه تېل نشته".

په خبرو، خبرو کې بيا دې ته راغلی "بختیالی! دا خبره څومره حقيقت لري، ستا مېرۍ دې خلگو وژلی دی، لورې که ريښتيا ووايم، زما اوس هم يقين نۀ راځي".

بختیالی چې سترگې له مور ډۀ ته، ور واړولې "هو بابا زرينه ورسره وه، هغې په خپلو سترگو ليدلی دی".

بابا "دا تۀ څۀ وايې؟ لورې هغه ورځ خو هم تا دغه وويل، خو زما يقين نۀ پر راتلو".

بختیالی "دوې کيسې دي بابا، يوه خودا چې ما يې زوی د اوبورگو په لار کې وتاړه بل يې زما له مېرۍ مخکۀ غوښته".

بابا: "ستا د مہرہ مخکھ خہ غواری؟، هغه خو بیہ وماتہ راکرې ده".

بختیالی: "بابا پټه کلې کې زموږ د یوه سرای مخکھ نډه، دا مخکھ ډبر اوږده او وساره لري، دده د مخکې پټه میان کې ده، دده مخکھ بیہ سره پرېکړې ده، ده دا غوښتو چې دا زموږ مخکھ دخان کړي، وموږ ته د دې پټه بدل کې بله مخکھ راکړي

پټه خو، خو واره بیہ خلگ ورته راولېږل، خو ده سودا نډه ورسره کوله.

زوی بیہ بیا چرسک، غل او بدره دی، دا خو کاله پټه جبل کې وو، چې راخلاص شو بیا بیہ دا حرکتونه کول".
توله کیسه بی بابا ته پټه زېر و زور وکړه.

بابا بیہ پټکی پر سر کړی، د ولاړېدو هڅه بیہ کوله "و خورې دا دی مخ لکه د سبب کښته. (توکه بیہ پرې وکړه) خو مخ به دې وربنکاره کاوؤ، چرسک شی وو، هغه د وربندارې پټه عزت خه خبر دی. چې ستا مخ بیہ لیدلی وای، بله ورځ بیہ پټه خدای که ستا پټه خوا کتلي هم وای.

ده خو دې قد و قامت، بناهسته تگ خوښ شوی دی".
بختیالی د بابا و مخ ته کتل "ملامته یم، مور خوارې پټه خو، خواره راته وویل، دا مخ مټ پټوه، دا مخ پټول به دې یو ورځ پټه یوه لویه بلا واره وي".

بابا چې څادر اغوستو: "سم يې درته ويلى دي" پښتنو کله کلا گاني درلودې؟، کله يې ښځې په پردو کې نغښتې؟، لکه دا اوس چې مور کوجيان يو.

ټول پښتانه دا ډول ازاد خلگ وو، داسې ازاد ژوند يې وو لکه دا مور، د اکثرو کيږدۍ وې يا يوه، يوه خونه، چې چا، چار دېوالي پېژندله نه، دا زموږ په ډول يې ښځو کارونه کول، دا بېخي لږ وخت کېږي چې په ښځو يې مخ پټول او پرده کوي، پر کورو يې چار دېوالۍ شروع کړې.

خو اوس يې لا د ډېرو کورو چار دېوالۍ نشته، خونې يې ته په خپلو سترگو وينې.

لورې! زه اوس څه وکړم؟"

بختيالی چې يې خپلې سمولې "بابا ته هيڅ هم مه کوه، مه په دې کيسه سر خلاصه وه، مه کار په لره، نه ستا لاس په نښلي، زه پوه شوم او زما کار.

ته ځان داسې واچوه چې زه بېخي په هيڅ هم نه يم خبر". شپه ډېره تېره وه، سهار نژدې وو چې دوی ويده شو.

سهار چې بابا له مېږو سره ولاړ، مور يې اوبو ته.

دې صندوق خلاص کړی، د هغه سړي او بابا عکسونه يې را واخيستو، پکښې ويې کتل، هغه عکس يې پيدا کړی، چې له شاپه شنه قلم يو څه پر ليکلې وو.

ورځ تېره شوه، شپه راغله، بابا ته يې وويل "زه سبا کور ته ځم، ته يې غمه شه، که چېرې پر ما يو تکليف راتلو، زه به ضرور تاته حال درکوم".

بابا پنځه زره روپۍ ورکړې "دا به یو شی پټه واخلي ، یو مږ
در کوم ، ته خو بې اوس له ځانه سره نه شې بیولای بیا به بې
زه یاشمک (شمس) ورور درولي ، ماشومانو ته به بې حلال
کړې"

سهار لمر تر اوورو را وتلی وو ، چې له بابا او مورکۍ بې
رخصت راواخیست ، د کور پټه لور را روانه شوه .

ماڅیگر غټ وو ، لمر و غرسه ورتلو چې را ورسېده چې دې
وور بلاوو ، بستري بې هوارولې ، تیاره ماښام شو .
ماشومانو ته بې د مور ور کړې ، پخې غوښې او ډوډۍ
ورکړه ، ستري ماشومان بې یو ، یو ویدېدو ، اخیر دا هم ویده
شوه .

دویم وار بیا هغه څو سپین بیری او مولوي صاحب
چې یو مجواکاپکې نه وو، داسې وخت ورغلو چې د
بختیالی غټو کي ماشومان ویده وو.

یوه دا، وروکي زوی په دې ډول ناست چې د وړو کي زوی سر
یې پر ځنگانه یبسی وو، ځنگون یې بنوراوو، الله الله یې
ورته کول "الله کوټ لלו دلته مۀ راځه گیدو، لالی ویده دی
په خوبو".

د مولوي صاحب د خونې په بنده دروازه کې ریغ شو
"بختیالی تا او ماشومان خو ویده نه یاست؟"

دې یو گړی غوړ ګرار کړی، دویم واری یې ریغ وپېژندلی له
"نه" سره سمه ورغله، دروازه یې خلاصه کړه.

د مولوي صاحب له مخه یې ویده ماشوم واخیست، دوی پر
هغه ځای کښېنستلو.

له حال احواله پس، مولوي صاحب پر بیره لاس تېراوو، په
خونه کې یې شا و خوا سره کتل، په دې چې دا نسخه دومره
دلاوره رغېږي، داسي خوبه نه وي چې یو څوک په دې خونه
کې ورسره ویدېږي.

بیا یی پئه نصیحت کولو شروع و کره ، پئه نصیحت کولو ،
کولو کپی بیا د نکاح خبره وریاده کره .

بختیالی مخ ورو وراوو ، لاس یی له خولی و اخیستو "دی خو
به شرم نه لری له خدایه به نه و بربری ، تاسو خو له خدایه
و بربری ، د خدای جواب به خنگه و کپی ؟ چې دیوه ظالم
ملکداد جواب نه لری ، خدای به دا پوښتنه نه کپی درخه
وه چې دې کونډې او ورو یتیمانو ، پئه دې تورو دېوالو کپی
پنځه ، شپږ میاشتی تبری کپی ، تاسو یی یوه هم پوښتنه
و کره ؟"

مولوی صاحب جیب ته لاس کپی تسپی یی راکنسی "هو
بختیالی ملامت یو"

نن د بختیالی سترگې له خپلو ماشومانو نه راوښتی
"مولوی صاحب ! که تاسو راشی که نه شی ، پر ما داشپه و
ورخ هغه رنگه تبری ، ژروي مې دا خای چې خنگه پئه دې
دومره کلې کپی یو سنت وهلی نشته چې راشی د دې ورو
ماشومانو حال و کپی چې خه حال مودی ، یو خه پئه کور کپی
لری که نه یا خوناروغه نه یاست ، دیو ظالم له وبری ټولو
سترگې پتی کپی دی ، خو میاشتی وشوې چې زه او دا واره
پئه دې سرای کپی شپې او ورخې تیره وو ، بیا چې وارده
شی ، نه له دې خپلو سپینو ږیرو شرمبری ، نه له ما ، نه د دې
ورو یتیمانو له حقه و بربری .

تاسو که نه له خدایه و بربری ، نه د ماشومانو له ازاره ، زه هم
د مېړه هم د یتیمانو له حقه و بربریم ، دا منم چې زه یوه ښځه یم

، هیخ مې هم پټه وس نه دي پوره ، دا به وکړم ، مرگی به قبول کړم ، یتیمانو ته به د پلار قاتل نه کړم ور پلار .
نورو سپین زیرو سوالونه بس کړو ، خاموشه شول .
خود مولوي خوله نه سره ورتله .

مولوي صاحب : "ته لهونې یې چې د وړې نجلی خبرې مني؟"

بختیالی اخیر خبره داسې ور خلاصه کړه .

"مولوي صاحب! دا خوبه وخت ثابته کړي چې زه لهونې یم که تاسو بې لارې ، پټه دې سر خلاص کړی ، چې پر دنیا نر ودرېږي پټه خدای که ماد ملکداد زوی وکړی ."

دوی هم یوه ، یوه غاړې تازه کړې ، خپل ، خپل (خادرونه) یې وځنډل ، ولاړ شول ، شپه تېره شوه .

سهار ملکداد پټه خپله ورغلی "بختیالی زه سوال درته کوم ، داسې وکړه دا زما زوی وکړه ، ته یې ډېره خوښه یې ."

د بختیالی باری (جارو) پټه لاس کې وو ، د خونې ومخته پټه سرای کې ناسته وه ، نه یې یوه کړه او نه بله

"ستا زوی نه کوم چې پر سر یې را وترې لاهم ، دانېکي وکړه ، مال له دې خپلو ماشومانو سره پرېږده ، زه له مېړه بېزاره یم ، نه مېړه کوم ، نه یې شوق لرم ."

ملکداد چې پټه دې پوه شو چې بنده یوه خوانه کوي ، نو یې له خولې لاس واخیستو

"ستا څه خیال دی ، ما چې دې مېړه دومره پټه هنر وژلای شو ، نو دا ماشومان دې هم یو ، یو داسې پټه هنر وژلای شم ."

یوه خوبه دې داده چې دا ماشومان دي يو، يو داسې په هنر
در مړه کړم لکه مېړه، بله دا چې زما زوی په خوشالي وکړې
زه د زوی پر غم نه يم، پر دې يم چې ته زما زوی وکړې، که
دې سبا زامن لوی شي هم، دا شک به يې نه راځي چې زموږ
پلار ده يا دده زوی وژلی دی.

بختیالی چې دده خبرې واورېدلې، باری په لاس کې حقه
جېرانه شوه او سوچونو واخيسته.

"يو خو يې زما مېړه رامې کړی او په ډاگه يې مني هم، بيا دا
سرزوری، د ماشومانو د وژلو تر وخت له مخه خبرتيا هم
راکوي له دې زوی مېرې څخه به په چل کار اخلم."

له څه خاموشي پس يې ډېر په عاجزي وويل
"سمه ده، دوې شپې مهلت راکړه."

ملکداد "دوې نه، درې ورځې مهلت در کوم."
له خان سره يې واړه، واړه خندل، ولاړ شو.

دا په دغه شپه د دينک کور ته ورغله، ټوله کيسه يې ورته
وکړه او هغه عکس يې ورکړی پر کوم چې ايا پريس ليکلی
وو.

دينک په هغه سهار وختي ملکداد ته ورغلی "زما بسڅه
ناروغه ده، که دې يو زردوه روپۍ راکړې، ډاکټر ته يې
وړم."

ملکداد خندل چې روپۍ يې ورکولې "هلکه داد يار
بسڅه خو دې پوه کړه، که در څخه مني چې دا زما زوی
وکړي."

دەبێ لە لاسە روپی نیوی "سمە دە، تە فکرمە کوه چێ زە
لە هەغی خواراشم."

دی پە دروازە کێ و لاروو، د بختیالی د کورپە خوا بێ کتل
"مانبام تە بە راخې؟"

دە هەم د بختیالی د کورپە لور سترگې و و وارولې، پە زە
کي بې پە خپل کردار خندل "نە دوې شېبې پر هەغە خوا کوم، د
لورمې اوس کال وشو، نە زە وەرغلی یم نە بې مور، دوې
شېبې لە لور سرە کوم."

دە بېر تە مخ د دینک پە خوا واراوو، کت، کت و بېبې خندل
"هەلکە دینکە دوې وەرغې پس خوبە یا نوره وي یا نسکوره."

دینک روان شو، خپله بنسخه بېبې ډاکتر تە بوتله، د شېبې
بختیالی خپله غوتە تیاره کړه، خو واره ووتە، شا وخوا بې
وکتل، شوک نە وو، نە د چارغ وو.

خپل ماشومان بې پوه کړو "کە چیري توخه در تله، پر خوله
لاس نیسی."

خان بې بنه مطمئینه کړی، ماشومان بې تر لاس و نیول، د
دېوال لە سایې سره، د خور لسم د سپوږمې پە رنا کې بې ډېر
پە چتکي گامونه بنودل چې سپوږمې بە پە و ورو کې پته
شوه، د دې بە سا سمه شوه، لکه چې وایي "اوبو اخیستی
خگ تە هەم لاس اچوي."

یو وخت بې شرنگی تر غوربشو چې تر شا بې وکتل، سپی و
سپی وو، مېرۆی بې کنبلی وو، د غارې خنخیر او مېرۆی
بې شرنگی کاوؤ.

د دې کله وېرې نغ تر خولۀ نه وتو بیا یې هم دا هڅه کوله
چې لوتې ور غورزوي، سپی وگرځي.

د محمد دین د انارو تر باغه، په باغ کې څه تگ مشکل وو،
د وښو او بوټو په وجه، ځکه څه وځنډېده.

چې دا ور ورسېده، دینک د موټر ډرائیور ډېر ستړی کړی
وو، په څه شوه، څه شوه هغه ستا ښځه.

دی نه وې، ته ما په یو بلا وخورې.

چې بختیالی و ماشومان ور ورسېدو، پر ډرائیور د اختر
ورځ شوه.

دومره په تازیله یې موټر روان کړی لکه یو څوک چې دی
ویني، ورپسې وي.

یو زوی یې په روان موټر کې، په سپی پسې تر شاکتل چې
سپي پاته شو.

ده په ژرغوني نغ وویل "مورې! زموږ سپی؟"

دې زوی پر مخ مچ کړو "زویه! دینک کا کاکا بیرته راځي،
کورت ته یې بیا یې".

په لارې هغه ښارگوټی راغلی، په کوم کې چې د دینک د لور
کور وو او هم موټر روان د دې ښارگوټي وو.

د لور کور یې له لارې وه بختیالی ته ور وښودی.

په تلو، تلو کې، و سهار ته نزدې یو بل ښارگوټي ته ورسېدو
دوی شپه په ناسته تېره کړه، ډرائیور ویده شو.

سهار چې یې لمنځونه وکړو، چای یې وڅښلې بیا یې مخه
و کړه، ماښپین قضا وو چې هغه ښار ته ورسېدو.

د دې ماشومان ډېر حېران ول چې دا بيا څه رنگه ځای دی ،
 څومره ډېر موټران دي پکي چې کله يې د خړه ټانگه وليده
 ، نارې کړې "ادې ادې هله وی په خړه يې گادۍ پسې کړې ده
 ، سرې پکي ناست دي"

بل چې رکشه وليده ورته حېران و چې دا بيا څه رنگه شی دی
 په درو پيو روان دی ، په ښار کې ماشومان روان وو ، دوی
 ورته په سوچ کې وو چې دا خو يې زموږ رنگه کالي نه دي ،
 لمن يې نسته ، تر شاد چا توره تېلۍ ده چا شنه تېلۍ چا
 رنگ په رنگه لوتي تړلې وې ، دوی پوښتنه هم نه شوه کولی
 چې دا څنگه شيان دي ، خوبس حېران دريان يې يو بل خوا
 ته کتل .

ډرائيور په ښار کې يې يو چا ته هغه ايډريس ورنښکاره
 کړی ، هغه داسې وويل "سيده ورځی ، تر هغه وخته چا ته مه
 ډرېږئ ، تر څو چې يو لوی چوک در اځي ، پر چوک له يو چا
 پوښتنه وکړی ، هغه به يې در وښايي ، ډېر مشهوره سرې دی
 ، هر څوک يې پېژني " پر چوک يې له يو چا پوښتنه وکړه ،
 هغه يې دوکان ته لاس ونيوو

"هغه مخامخ دوکان يې دی "دينک ور کښته شو ، دوکان ته
 ورغلی ، يو سپين ډيرې سرې ته يې هغه ايډريس ورنښکاره
 کړی .

هغه چې ليکلي وليدل ، يو گړۍ په سوچ کې لار ، هم په هغه
 سوچ کې يې کاغذ واړاوو چې عکس ته يې په غور وکتل ،

عڪس يي وپهڙندلي، پءُ سڀينو چشمو کي يي سترگي
 دينڪ ته وروارولي، پءُ وڙه خدا کي
 ”وبخنه، بهخي ڊپر وخت تهر شوي دي، د تورڪاني د اينخر
 زوي يي؟“

ده چي د شاه جي و تڪو سڀينو وپنستانو ته ڪتل ”نه نه نوم
 مي دينڪ دي، صرف مي د اينخر لوراو لمسيان تر تا پوري
 راوستل، ماته اجازه راکره، زه خم، د کرايي موٽر مي
 راوستي دي.“

ده چشمي له سترگو لري کولي ”د خدای بنده، خو پءُ بس کي
 به را تلاست، دومره کرايه؟“

له ڊپره سته پس، شاه جي رخصت و رکرو.

دينڪ روان شو، پر شايي ورو ڪتل ”د خدای پءُ امان، نوره
 کيسه به بيا بختيالی درته وکري.“

بختيالی او ماشومان يي د دوکان مخته ڪنسته ڪرو، دي
 روان شو، شاه جي له بختيالی سره روغبڙ وکڙ، د خپل
 همسايه رکشه يي را وغوڻسته، بختيالی او ماشومان يي
 ڪورته ولهرل.

ڪورته چي ورغلو، د رکشي والاد شاه جي بنهه پوهه ڪره
 چي ”داد شاه جي مهلمانءُ دي، بهخي له لري راغلي دي،
 بايد بنهه خدمت يي وکري.“

د شاه جي بنهه جيينه پءُ پڻستو پويده، خو ويلاي يي بنهه
 شوه، پءُ هر زحمت يي بختيالی پءُ خبرو پوهوله يا پوهيده.
 جيينه د بختيالی او ماشومانو ته ڊپره حبرانه وه.

حيرانه پٽ ڏي وه ڇي ڏي پڻسٽني ڏهر ڀي ليدل ڀي وڀ ، ڊ ڀنار نه
، ڊ غرنو .

ڊ ڊي اور ڊو ڄامو او لڙلو ماشومانو ته به خود حيرانه وه ،
ڇي نه ڀي ڊاسي ڄامه ليدل ڀي وه ، نه ڀي ڊاسي لڙلي ماشومان
، ماڻنام شاه جي هم راغلي ، له بختيالي ڀي ڀنه ڊ ڪور ، بابا
او ٽولو پوڻسٽنه بيا وڪڙه .

له ڊوڙي خور لو پس ، شاه جي لاس پٽ ڊسما ل ڀاڪول ويڀي
خندل "بختيالي لوري ! ڪه ستا پٽ ياد وي ڇي ستا بابا به
ويل ڇي يو متل ڊي (مور ڀهلمه له هوره پس پوڻسٽو) اوس
نو حال راڪڙه ، ته او ڀنار ته له ڊي وڙو ماشومانو سره راتله ؟
بختيالي شاه جي ته مخامخ ناسته وه ، خپل لسٽوني ڀي ڊ
ڀڪي پٽ ڊول ڊگرمي پٽ وجه ڀنوراوو .

له هغه وخته ڀي ڪيسه شروع ڪڙه ڇي ڊي ورغلي ، ڊ ڊوي پٽ
ڪور ڪي اوسهڊه .

پٽ غره ڪي ڀي سروي ڪوله ، نقشي ڀي جوڙول ڀي ٽر دغه
ماڻنامه ڇي ڊا له شاه جي سره ، ڊ ڊه پٽ ڪور ڪي ناسته وه .
ڄيڻي ڊ ڊي ڊ ماشومانو خايونه هوار ڪڙو ، يو ، يو ويڊ بدل ،
ٽول ويڊه شول .

شاه جي ڪه خه هم ڊ بختيالي ومخ ته ڪتل ، خو سوچ ڀي پٽ
هغه تهر وخت او ڊ ڊي ڊ بابا پٽ ڪور ڪي وڙ .

ڀي ڀامه ڀي اوف ڪڙو ، ولاڙ شو ، پر لمانخه وڊر سڊو .
بختيالي ته ور پٽ ياد شو

”رينستيا، رينستيا، شاه جي چڙ به لمونڇ ڪاوڙ، يو خويي لاس پر نامه نٿو نيول او بل بي د خاورو تيڪي مخته شوده.“

شاه جي چڙ لمونڇ وڪري بيا راغلي، جيني شني چاي راوڙي، پيالي بي وڙ ڪولي دٿ ڇنڀلي، بختيالي ته ڀڄندو ”زه او جينه پٽ دڙ ڪور ڪي دوه پٽ دوه يو، يو زوي لرو، هغه هم د واده او بچيانو خاوند دي، د ڇنگ پٽ سراي ڪي اوسي، يوه دي پٽ دڙ ده چڙ له مور سره پٽ دڙ سراي ڪي گلهه اوسي او بله خوبه دي دا ده چڙ دڙ ڪوڇي پٽ اخيره ڪي، زما خالي سراي دي، هغه در ڪرم، ته او خيل بچيان پڪنبي اوسي.“

بختيالي: ”ما ته هغه سراي راکه، بس زه او بچيان به پڪنبي اوسو.“

شاه جي دڙو ال ته نزدڙ شو، شا بي وهله ”سمه ده چڙ ڇنگه ته خوشاله بي، يو ڪار ته وڪڙه، ضروري هم دي، ڪه زخمونه جو روڙي، نو دا انتقام اڃستل له ذهنه ڇڙه وباسه، نور هر ڇه اسانه دي.“

شپٽ سهار ته نزدڙ وه چڙ دوي ٽول ويده شول.

بختيالي ته دا ڇه عجبٽ ٺڪار پده چڙ هلته بيخ وو. مور پٽ خونو ڪي ويددو او دلته بيا گرمي ده، د څلگو گرمي ڪيري.

”رينستيا، رينستيا، شاه جي چڙ به لمونڇ ڪاوڙ، يو خويي لاس پر نامه نٿو نيول او بل بي د خاورو تيڪي. مخته شوده.“

شاه جي چڙ لمونڇ وڪري بيا راغلي، جيني شني چاي راوڙي، پيال بي وڙ ڪولي دٿ ڇنڀلي، بختيالي ته ڀڄندو ”زه او جينه پٽ دي ڪور ڪي دوه پٽ دوه يو، يو زوي لرو، هغه هم د واده او بچيانو خاوند دي، د ڇنگ پٽ سراي ڪي اوسي، يوه دي پٽ دي ده چي له مور سره پٽ دي سراي ڪي گلهه اوسي او بله خوبه دي دا ده چي دي ڪوڇي پٽ اخيره ڪي، زما خالي سراي دي، هغه در ڪرم، ته او خيل بچيان پڪنبي اوسي.“

بختيالي: ”ما ته هغه سراي راکه، بس زه او بچيان به پڪنبي اوسو.“

شاه جي دٻال ته نزدي شو، شا بي وهله ”سمه ده چي ڇنگه ته خوشاله بي، يو ڪار ته وڪره، ضروري هم دي، ڪه زخمونه جو روڀ، نو دا انتقام اڃستل له ذهنه ڇخه وباسه، نور هر ڇه اسانه دي.“

شپه سهار ته نزدي وه چي دوي ٽول ويده سول.

بختيالي ته دا ڇه عجبه ٺڪار پده چي هلته بيخ وو. مور پٽ خونو ڪي ويددو او دلته بيا گرمي ده، د څلگو گرمي ڪيري.

که بیا مور ستاپه خای کې یوه شپه هم وکړو، له مور سره روپی ډېرې دي، ته صرف و ما او زامنو ته لار ښودنه کوه، نور مور له تاهيخ هم نه غواړو“.

شاه جي خاخان له ځان سره بوتلو، له بختیالی په پته يې د کور پر سامان، څه د ځان روپی ور کړې، سامان يې راوړو. بختیالی خپل کور سم کړو.

شپه يې د شاه جي په کور کې وکړه، په سبا له خپل کور ته دا او زامن بیا ده نوي کور خاوندان شول.

يو څو ورځې دې و ماشومانو داسې محسوسوله، لکه خوب چې ويني، د ښار پوخ کور، د برق رڼا چې د شپې او ورځې بېخي فرق نه وو. مياشت تېره شوه.

يو سهار شاه جي دوکان ته تلو، د دوی پر کور ورغلو، له حال احوال کولو پس يې له بختیالی پوښتنه وکړه “د څه ضرورت خو نشته؟”

بختیالی چې د جامو له مينځلورا ولاړه شوې وه، خپل غړلی لستونی يې خوراوو “نه نه شاه صاحب، د هيخ ضرورت نشته، که چيري د يو شي ضرورت پېښ شو، ضرور به درته وایم، پر دې که صلاح راکړې چې خاخان پر يو کار ولگوو؟”

شاه جي چې لاس پر دېوال کښېښوو “ا خو ډېره ښه خبره ده، تاله خاخانه پوښتنه کړې ده، دی کوم کار کولای شي يا يې کوم کار خوښ دی؟”

بختيالی جي هفتي وارهه وه "هسي بي پر يو کار ولگوه، پنه مزدوري کي کله دا وو جي دا کوم دا نه کوم".
 شاه جي جي خپلي چشمي پنه سپين دسمال (جي يوه شنه ليکه هم پکنبي تيره شوې وه) پا کولي "نه نه داسي نه ده، خبرزه به سوچ پرو کرم".

پنه دي بله ورخ شاه جي ورغلي، يو هلڪ بل ور سره وو، خاхан بي ور سره کرو "له دي هلڪه سره لار شه، خو ورخي پنه بنار کي تيره کره، هلڪان به وويني، خوڪ خه کار کوي، خوڪ خه کار، جي کوم کار دي خوڻن شو، وماته به ووايي، هغه کار به که خبر وو، پنه صلاح شروع کرو".

خاخان لارو، خو ورخي بي له هلڪانو سره تيري کرې، چا گنجي، چا صدری، چا د پلاستيڪ لو تي، چا نسوار خرخول، چا کاغذونه ٽولول، چا خه او چا خه خرخول، پنه خو ورخي پس شاه جي له خاخانه پوڻسته وکره "کوم کار دي خوڻن شو؟".

خاخان جي خپله خرچنه گوته پنه غابسو کنبه کنبهله "زما د پالش کار خوڻن دي".

شاه جي يوه دوکان ته بوتلو، يو ورو کي صندوق، برش او پالش سوراو هم بي تور ورته رانيول.

خاخان جي له هغه دوکانه ووتو بيا بي ناره کره "پالش، پالش".
 د پالش کار بي شروع هم پنه دي کرو جي ده ته دا نارې ڊپر خوند ورکاو، پالش، بوت پالش، يوسري خپلي خپلي ورکري "دارا پالش کره".

ده چي خپلي ور واخيستي، تر ډېره په سوچ كې ورته ورك وو. هغه پر يږغ كړو "هله ماشومه، زما كار دي، ټوله ورځ خوبه پردې ځای نه يم ناست".

ده د پالش ډبي خلاص كړو، پالش وركول يې شروع كړو. هغه پر يږغ كړو "هلکه يوار خو يې په اوبو صفا كړه".
 خاخان چې د هغه سړي په خوا وركتل "ټولې پريولم؟".
 هغه چې د ده وركړې چپل په پښه كړو، وركول شو "نه نه، ستا اوله ورځ ده كه څنگه؟".

خاخان چې په لاس كې يې د هغه سړي خپلي وه "هو".
 هغه زړه سواند سړي خپلي په خپله ورسره پالش كړې.
 بس كار يې له هم دې ځايه زده شوو، ورځ يې تر ماښامه په ښار كې تېره كړه، ماښام چې كورته ورغلی، شپېته روپۍ مزدووري يې كړې وه.

دا ډول سهار تلو، ماښام راتلو، روپۍ يې راوړلې، كله لږ كله ډېرې، يوه ورځ چې په ښار كې روان وو، نارې يې وهلې "پالش، بوټ پالش".

يو سړي ورناره كړه، دی ورغلی، هغه خپل بوتونه ورووكنسو "دا پالش كړه، ښه پالش وركړه، هسې يې په رنگه رنگه وه".
 چې په دوكان كې يې پمبه او جوړې بستري خرڅولې.
 دوه مزدوران يې دوكان تر مخ، پر پاخه سړك ناست وو، په بستره كې يې پمبه اچولې وه، په لرگو يې پكښې ټكوله.

دوکاندار له ده پوښتنه وکړه "ماشومه! داسې کور به نه وي در
 معلوم چې سپين سرې لري، زموږ کار ډېر دی، بستري به په
 مزدوري ورکوو، په کور کې به يې جوړوي."
 خاхан "هو يوه را معلومه ده، خو زه به حال وکړم."
 پوتونه پالش شو، خپلې پنځه روپۍ يې را واخيستې، روان
 شو، د دوکاندار بياله شايع شو "ماشومه! که يې چيري
 ماشين نه درلودی، مشين به هم موږ ورکړو."
 ماښام چې کورته راغلی، مور ته يې د دوکاندار کيسه وکړه
 ،مور يې ډېره خوشاله شوه
 له ډېرې خوشالۍ يې سر، سرتور کړی "شکر دی خدايه، زما خو
 دا خيال وو چې يې مېړه او بې خپلو د ژوند شپې او ورځي نه
 تېرېږي.

زويه دا خو ډېر ښه کار دی.

زه به کاره په کور کې ناسته يم، دا کار ځينې راوړه، ښه دی،
 يوه ما و د زرینې وخت پر تېروي، بل به مزدوري را کوي."
 خاخان سهار د دوکاندار ته ورغلی، يو مشين څلور، پنځه
 بستري يې ځينې راوړلې، ټول پر روزگار شول.
 ورځ تر هغه بله ټول په ښه رنگ کېدو، هم يې روپۍ پيدا کولې،
 دا ډول خاخان خپل پالش کاوه، مور ته يې بستري راوړلې،
 روپۍ چې به دوی تر ضرورت زياتېدې، هغه يې شاه جي ته ور
 کولې

يو ورځ خاخان د پالش صندوق په کونج کې کښېښوی "مورې!
 زه د پالش کار پرېږدم، په هټل کې کار شروع کوم."

بختیالی چي سترگي يي د پالش پٽ صندوق کي وي "زويه اد
هوٽل کار به گران وي، نه به يي شي کولاي".

خاڻان بي کمبلي پرفرش و غڻهدو،

"موري! خان به پري وگورم، که چيري گران وو، پري به يي
ردم، د پالش کار خوبيا هم شته".

بختیالی چي کمبله هواروله

"زويه! له شاه جي سره به مشوره وکړو".

خاڻان چي را پورته شو، د کمبلي پٽ لورروان وو "سمده
موري! سبابه زه شاه جي ته ورشم".

بختیالی چي د هوارې کمبلي وڅنگ ته کښېنسته "نه نه زويه،
زه به خپله ورځم".

بختیالی سهار وختي د شاه جي کور ته ورغله چي خاڻان

داسي وايي "ما پٽه يو هوٽل کي کار موندلی دی، زه پٽه هوٽل
کي کار کوم

ستاڅنگه خوبه ده؟".

شاه جي چي يوه وړو کي کتابچه يي پٽ لاس کي وه "کار دي کوي

، بي کاره دي نه کښېني، گټه دي نه راوړي، خو کار دي نه
پرېږدي".

له دي ورځي خاڻان پٽ هوٽل کي کار شروع کړو، د هوٽل کار که

څه هم گران ووييا يي غرمه او ماښام ښي غوښي هم ورکولې.

پٽ اوله ورځ چي د هوٽل مالک لمانځه ته لاړ، دی پر چوله ولاړ

وو چي چاڼيکه به پخه شوه، تويده، ده به له وار خطايي د خپا

سر، سپنکی خولی له سره را واخیسته. چائینکه به یی پئه
ونیوله، له چولې به یی را ویسته.

ډېره موده یی پئه هوتل کې کار وکړو، د هوتل مالک ډېر ځینې
خوشاله وو.

یوه ورځ خاخان نذراغلی، له هغې ورځې ورک هم شو، د هوتل
مالک به تل دا فکر کاوؤ چې "داڅه شو؟ حساب یی هم پاته
دی، نښې دی وړی".

کله چې د بختیالی دویم زوی محیب الله د اووه کلونو شو، شاه جي په سکول کې داخل کړی. یوڅه وخت یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو، اوس نو هغه وخت نه وو چې محیب یې تر لاس نیولی، سکول ته یې بېولو.

یوه ورځ خاخان له وروره سره په دې وختي ووتو، چې په سکول کې یې څو کاله وشو، یوڅه زده کوي هم، که هسې ورځي وخت تېروي.

له استاده به یې پوښتنه وکړې بیا به خپل هوټل ته لاړ شې. له مور سره په کور کې زرینه او تر ټولو وړوکی ورور چې اوس د پنځو کلونو وو، حبیب الله پاته شو. د بسترو دوکاندار خپل موټر راوستو، د دوی له کوره یې جوړې بستري وړلې، د موټر دتلو په وخت کې، حبیب له شاپه موټر ټال شو.

موټر چې د دوی له کوڅې بله کوڅه ته گرځېدو، حبیب له موټره ټوپ کړو، سر یې پر پاڅه سرک ولگېدو چې بېخي یې اندازه ویني یې له مات تندي څخه تلې چې اکثره خلکو ویل "یورگ یې پرې شوی دی".

د کوڅې په سر کې، د دوی همسایه هندو دوکاندار، په بل موټر کې واچاوو، هسپتال ته یې یو وړی.

خپل زوی يې بختيالی ته ولېږلو چې هسپتال ته دې راشي.
هغه د موټر والا دوکاندار چې (د دوی له کوره يې بستري
اخستي وې) څه تللی وو، له شایو سکوتر والا ورغلو "په
موټر دې له شایو ماشوم ټال وو، ولېدو".

هغه هم خپل موټر بېرته راغبرگ کړو، هسپتال ته ورغلی.
چې دی ورسېدو، رام داس خپله وينه په لېبارټري کې بدله
کړې وه، په بدل کې يې د ماشوم له وينې سره سمه وينه راوړې
ود

په دې وخت کې ترسيم مسيح هم راغلی چې هم د دوی
همسايه وو، هم يې په دې هسپتال کې د صفای ډيوټي کوله.
چې هغه وينه پر ختمېدو شوه، ډاکټر نارې کړې "يو ګوډی
وينه نوره هم پکار ده".

ترسيم چې د ډاکټر له را وتوسره سم ولاړ شو "رام داسه!
د دې ګروپ د وينې يو سړی وماته معلوم دی، زه يې
راولم".

رام داس ناست وو، د ولاړېدو هڅه يې کوله "ترسيمه!
ستای وينه به بدله کړو، دی نه وي هغه سړی رانه شي".

ترسيم روان وو، مخ يې پر شارا وړاوو "دستي يې راولم".

رام داس: "درسه را به نه شي، يابه پر خای نه وي".

ترسيم: "نه نه څنگه به نه راخي".

يو ګری وروسته ترسيم خپل ورور جهدي راوست، له هغه يې
وينه وکښه، چې و ماشوم ته دويم ګوډی وينه ور جاري کړل
شود.

شاه جي، بختیالی، اوڀا خان هم راورسپدو چي کله به بي
 وروکي زوی زگهروی شروع کړو، دا به بي اختياره ورو لاره
 شوه "جار، قربان مور د جار شه، مور دې صدقه شه، چي د
 خدای در باندي لور پري، مور خه کولای شي، جار خدای پاک
 دي دا خوږ در خخه واخلي، جار خوږ دې پر کانو او بوتو شه
 ، خپلي لارې دي دوا شه".

له هره اه سره بي دا ويل ، ورته ولاړه به وود
 د ماشوم دوې شپي، دوې ورخي په هسپتال کې وشوې.
 د کوخي نر او بنخي راتلو سني، نه شيعه، نه عيساي او نه
 هندو پاته شو.

تول به په ورځ کې يوار راتلو، په هغه ساعت خا خان لا هم نه
 وو.

د حبيب حالت بنه نه وو ، گري په گري بي رنگ تغير خوړلو.
 بختیالی، توله شپه په ناستې ورته تېره کړله.
 سهار له لمانځه وروسته چي بختیالی د زوی کتو له راغله
 چي گوري بي، حبيب هيڅ حرکت نه کوي. نارې بي کړې "هله
 ډاکټر صاحب! هله دا حبيب ولي نه بسوري؟"
 نرسې په منډه ډاکټر راوستو، ډاکټر له کتو وروسته، نرسه
 ته په هغه ژبه يو څه وويل، چي دانه په پوهېده.
 ډاکټر روان شو، نرسې بي د پزې او خولې خخه پائپونه کنبلو،
 دا بي سر ته ولاړه وه، پر سر بي لاس ور بينی وو ، له سترگو
 بي او بنکې خخېدلې، شا و خوا بي ونورو ناروغانو ته کتل
 او د زړه له زوره بي ژړل.

حبيب وفات شو، د کوشې ټول خلگ ورغلو چې کله له هسپتاله کورته راغلو، خپل وړو کي زوی يې د کوشې خلگو يو وړی، خاورو ته يې وسپارلی.

له هغه وروسته به بختيالی او خاخان دې ته حبران وو چې داخلگ خو نه زموږ د ژبي دي، نه د مذهب بيا ولي نه خان سپموي نه مال؟

خو، خو واره هغه دوکاندار، له خو کسانوسره (چې د دې زوی يې په موټر وژلی شوی وو) د دوی کور ته ورغلی "ماپه بخښې، له ما خطا وشوه، اوس تاسو پور راباندي ږدی، زه به يې درکوم".

بختيالی تر دې خبره نه شوه تېره چې "وروره ستا له ماسره څه دښمني وه، دا پېښه وه وشوه، ما بخښلی يې، له ما خلاص يې، هم په دې دنيا هم په هغه دوکاندار خاخان ته په دسمال کې غوټه روپۍ ورکړې.

بختيالی چې ولېدې "داڅه دي؟".

دوکاندار "يو خور وروپۍ".

"بختيالی ولورل (قسم يې وخوړ) که زه ستا يوه وروپۍ واخلم: دوکاندار چې راووتو، شاه جي ته يې وروپۍ ورکړې "داپه يو ډول په واخلم، داڅه ډول بنځه ده، ماپه خدای که داسې غيرتمنه بنځه تر اوسه ليدلې ده".

روپۍ يې د شاه جي په لاس ورکړې، دوی روان شو. د فاتحې يو خو ورځي وروسته، غرمه وه، مور يې د دوکاندار له پاته بسترو، يوه نيالې په برامده کې هواره کړې وه، گنډله يې.

لہ شاد حبیب ریغ شو "مورې اوہ مورې ا"
دی تر شا وکتل ، چارپہرہ تور دہوالونہ بی تر نظر ویستو ،
حبیب نہ وو۔

لہ خان سرہ بی پئے سوکہ ، افسو سناکہ اواز کا کپری ویلہی	
پر دنیا نازک لہ کمہ	لسبونی وریغہدہ
مور بی خنگہ ہبرہ وی	سہی جنازہ بل زبان وری
شک بے کارم نہ راخی	دہوری نشتہ دروازہی
داد دہ د خیل خیلوی	اوس د ہندوان قریبان دی
ستاد زپہ پردہوالسو	د مرگ تاریخ لیکم گرانو
چاتہ نہ دی ورنیکارہ	تا کپہ مہ ستالہ غمو زپہ
زما پئے غم نہ راگدہری	خاندہی خلگ گرانہ گایری
خلہ خوری مہ سہری زپہ	ستا پردہوری کانی پراتہ
ستالمبہ مہ زپہ سوخی	صبر د راکہی الہی
لمرد سوخی مخکہ سرہ	پرتا درب وکی سایہ

مور بی پر خیل وروکی ، وفات شوی زوی ، جوڑی کپری

کا کپری ویلہی

محبیب پئے دروازہ کپ ودرہدو ، د مور پئے ژرغونی ریغ کی بی
کا کپری غاری اورہدلی ، چہ پئے دروازہ کپ پئے درہدوستری
شو ، دننہ ورغلی

مور چہ دی ولیدو ، ستن بی پئے نیالی کپ جگہ کپہ ، ولاہ
شوہ ، اوبہ او دودی بی ورته راورد

8

خاخان پر پولی سر ږمنځلی "مورې انن می یو کار پیدا کړی
دی، که ستا خوښه وي" -

بختیالی چې سترگې یې د ده په خوا ورو وړولې "زویه څنگه
کار؟" -

خاخان چې خپله سپینکی خولی پر سر کوله "مورې! د
سنه ما په مخ کې یو کبابی دی، دسیخانو کباب او شربت
خرخوي -

دی به ناست وي، زه به چې فلم شروع وي، کباب او شربت دننه
وروړم، پر خلگو به یې خرخوم" -

بختیالی چې د ده له لاسه ږمنځ رانیوله "زویه داسنهما یې
بیاڅه بلاده؟" -

خاخان پر مخ غور لاس تېراوو "مورې! تا تر اوسه د سنه ما نوم
نه دی اورېدلی؟" -

بختیالی د ولاړېدو په وخت "نه زویه نن یې دا دی ستا په خوله
کې اورم" -

خاخان واره، واره له خان سره خندل "مورې سنه ما داسې ځای
دی چې په سونو خلگ ورته راځي، ناست وي، تنډاره یې کوي
، کله د ښځور حسونه (رقصونه) کله جنگونه پکې کېږي" -

بختیالی چې په گونجې تنډي، تونده لهجه ورته وویل "نه نه
زویه، داسې ځای ته به نه ورځې چې جنگونه پکې کېږي، که

مې جنگونه پټه در کولای، له خپله کلي به پټه شپه نه راتلم، گوره گوره چې ورنه شې-

خاخان شونډان پټه غابسو کې نیولی وو چې وړه خدا بې بنکاره نه شي "مورې پټه ماڅه کوي، زه خپل شربت او کباب پکي خرخوم، دوی دې خپل اتنونه او جنگونه سره کوي"-

بختیالی چې د ږمنځي غابسونه پټه یوه واره خلي پاکول "نه نه زویه د بل گولۍ یابۀ لرگی درباندي ولگېږي"-

خاخان کټ کټ وخنډل "مورې دا حقیقت نه دی، دا د برق پټه زریعه پر دېوال عکسونه بنکاره کوي، دا نور خلگ ورته ناست وي، ننډاره بې کوي، تا تر اوسه اورېدلي دي چې د جنگ خلگ ننډاره کوي یا شربت و کباب پکي خرخوي، پټه جنگ کې خو خلگ گواښ کوي"-

بختیالی چې د حېرانتیا پټه حالت کې، د ږمنځي پر غابنوخپله گوته تېروله "زه هم حېرانه شوم چې دا اوس څنگه خلگ دي چې د جنگ ننډاره کوي، زما لېونی بیا د گواښ پر ځای شربت و کباب پکي خرخوي-

سمه ده زویه، د شاه جي هم دغه صلاح ده، چې د ده کوم کار خوښ وو، هغه دې کوي"-

دا خو هسي عذرو، حقیقت خودا وو، چې وده ته د عکسونو جوړولو کار ډېر خوند ورکاوو-

ورغلی له هغه مصور سره یې کار شروع کړو، چا چې به د نوي راغلي فلم د مشهور تیاډ پارہ، غټ غټ عکسونه جوړول او په چوکونو به یې خړول-

له هغه سره یې ډېر په مینه او خلوص دا کار کاوؤ- بېخي ډېره موده یې د استاد جوړ کړي عکسونه رنگول او وړل په چوکونو به یې خړول-

استاد یې په بدل کې یو د غرمي ډوډی، هر ماڅیگر د جیب خرڅه ورکوله-

د هغه روپی- خرڅولې نه، جمع کولې یې، کاغذونه او قلمان یې په اخیستل-

مانښام چې به کور ته ورغلی، دی وو او عکسونه جوړول به وو- د مور به یې هر سهار دعوه وه "توله شپه پر بتانو تېره کړې، اوس خونه د دین شوې، نه د دنیا، نه لمونځ کوي، نه اودس، نه دې په دې دومره وخت کې دوې روپی کور ته راوړې-

دا ډول په دعوه او شنه زړه درست کال تېر شو، نه یې د مور خوله سره ورتله، نه ده دا کار پرېښوی-

یو ورځ یې مور مخه وکړه، شاه جی ته ورغله، توله کیسه یې ورته وکړه-

شاه جی په سپینکوټي د شمال سترگې پاکولې، مخ یې ور واړاوه

"بختیالی! اوله ورځ مي درته وویل، هلک و خپل مخ ته پرېږده، کار مه په لره، ستاڅه خیال دی، خاڅان به تاوانونه

درته راوڙي، نه بي راوڙي، بي غمه شه، خانان زه ډبر بنه پيڙنم

بختيالی چي شاه جي دسمال نغبنستی، دې بي ولاس ته کتل
اوس خو درست کال وشو، نه بي يوه روپي کورته راوڙه او نه
بي غوږ له گوته وروږي ده، د الله اکبر د پاره-

شاه جي چي خپل نغبنستی دسمال جيب ته کاوؤ "بختيالی دا
لمونځ چي نه کوي، پٺه دې ملامت دی، دابه ورته ووايم لمونځ
به کوي، پر کار نه شم ورته وٺيلاي، کار چي دده خونه ده هغه
کار دي کوي، چي روپي پکي تاوانه وي، که هغه کوي چي
روپي پکي گتې-

له کوره سم سره را ووتو، چي راغلو خاхан ويده وو، مور له
خوبه را پورته کړو-

اته بجي کېدونکي وې، چي دا ورځ د جولای د مياشتي
دويستمه وه-

چي ده مخ و مينځلی، مور بي چای راوږلې، شاه جي او خاхан
چای څښلې، شاه جي خاхан ته خبره ورياده کړه "خاخانه دا مور
در څخه گيله منه ده، ته ولي لمونځ نه کوي، تر غرمي ويده بي
؟"

خاхан چي سر کښته ځړولی وو، را پورته بي کړو، د شاه جي
پٺه لور بي ور کتل "له دې واره مي ته او مورکي وبخښي بل
واره داسي نه کوم-

شاه جي ولاړ شو "زه خم، خو ته به قول راسره کوي"

خاخان چہی شاہ جی ولاہ وو، پتہ ناستہی ہیہ د شاہ جی ومخ تہ
کتل "ہو قول دی"۔

پتہ دی ورخ چہی ورغلی، استاد تہ ہیہ وویل "د دی اوس راغلی
فلم تول عکسونہ زہ جوروم، تہ ہسی راتہ گورہ"۔

جامی ہیہ بدلی کھی او رنگونہ ہیہ راواخیستو، د عکسونو پتہ
جورولو ہیہ شروع وکرہ، استاد ناست وو، ورتہ کتل ہیہ چہی
کوم خای بہ ہیہ ناخونہ شو، دتہ بہ ہیہ اشارہ وکرہ، یابہ ہیہ پتہ
خپلہ قلم ورواخیستو۔

دادول عکسونہ تول مکمل شو، چہی کلہ وارد لیکلو شو، نو
استاد قلم پتہ لاس ورکرو۔

دہ دہر پتہ معصومانہ انداز قلم او رنگ پتہ لاس کھی
راواخیستو۔

خاخان "استاد محترم! زہ پتہ خدای کہ خپل نوم بنہ وٹیلای
شم"۔

استاد چہی پر چوکی ناست وو، د دہ پر مخ ہیہ د رنگونو تکی
لیدو۔

دہ پتہ رنگہدلو لاسونو کھی رنگ او قلم نیولی، وارہ وارہ ہیہ
خندل۔

خاخان "استاد محترم! تہ ہیہ پر کاغذ ولیکہ، زہ ہیہ ہفہ دول
درتہ لیکم" استاد یو گری پتہ سوچ کھی ناست وو، پتہ دوارو
لاسونو کھی ہیہ کاغذ ور غرا وو بیایہ ہفہ کاغذ سرہ خور کرو
یو ختہ ہیہ پر ولیکل، ودتہ ہیہ ورکرو۔

دهُ د استاد محترم ليکلي دومره بناهسته وليکل، چې اوستاد محترم بي پۀ چوکي کي گوتۀ پۀ غابن ورته ناست وو، چې کله کار خلاص شو.

استاد پونستنه ځيني وکره تۀ چې پۀ الف، بي نۀ پوهېږي بيادي داليکل څۀ ډول زده کړو؟

خاخان چې درنگ د ډيي سر بنداوۀ "استاد محترم! د ازماله ډېره وخته شوق وو، هر ځای چې به ما بناهسته ليکلي وليدو، تر هغه به ما ليکل، نۀ مي پرېنښودل چې هغه لفظونه به مي هغه ډول ليکلي نۀ وو.

دا ليکل خو مي له ډېره وخته زده وو، د عکسونو شوق هغه ورځ را پورته شو چې پر چوکونو مي غټ غټ لگېدلي عکسونه وليدل.

بېخي ډېر وگرځېدم هغه سړي نۀ را معلوميدو چې جوړوي بي شوک؟

يو ورځ خولا دا سودا هم را ولوېده چې دا د چوک يو عکس پورته کړه، کورته بي يوسه، پردې به بي زده کړې چې پۀ کومه ورځ مي ستا دوکان وليد، زړۀ مي دومره ښۀ شو، لکه د دنيا ښي او ښادي چې ټولي پر ما راغلې وي.

له هغې ورځي استاد مطمئنه شو چې خاخان به پر دوکان ناست وو، دى به بېغمه گرځېدو بل بي وړوکي تنخوا هم ور ولگوله.

بېخي ډېر وخت يې له استاده سره کار وکړی ، اخير هغه ورځ هم راغله چې خاخان له استاد سره خفه شو ، سبب يې دا وو ، دی خو ورځي دوکان ته نه لارو او له استاده يې اجازه هم نه وه اخیستې ، نو استاد چې به دوکان ته راغلی دوکان به بند وو او کارونه به ټول نیمگړي پراته وو ، گراکانو به په قطار کې په یوه خوله وویل چې کار کول مو په وس نه دي پوره بیا دوکان بند کړی ، څه ته مو خلاص کړی .

خو ورځي پس چې خانان راغلی ، د ده او استاد خبره تر له واوښته ، خانان چې له دوکانه روان شو ، د خپل استاد په ضد يې خپل رنگونه او قلمونه واخیستل په شابه يې گرځول ، د دوکانونو بورډونه يې لیکل یابۀ د بسونو او لاریو په اډو کې گرځېدو ، پر بسونو او لاریو به يې لیکل کول .

په هغه ورځ يې له دې کاره هم نفرت وشو ، په کومه ورځ چې یو ډرائیوریو څه لیکلي ورکړو ، ده د لاری پر شا بڼاهسته و لیکل

دی لاده لاری شاته ولاړ وو چې یو ځوان راغلو ، چې د ده لیکلي يې ولیدو ، په کت کت يې وڅنډل .

خاخان رنگونه او قلمونه په لوته کې اچول ، پوښتنه يې ځینې وکړه "ولي دې وڅنډل؟"

سړي چې دواړه لاس پر یوه او بل تشي نیولي وو "ولي تا چې لیکل خندا نه درتله؟"

خاخان د اخبار پټه کاغذ له رنگه لاس پاکول "نه! زه خو هسې هغه لیکم چې څوک یې پر کاغذ را ولیکي".

سړي د خدا اوبسکې له سترگو پاکولې "دخداى بنده! دا واوړه، تاڅه لیکي دي؟

زارى مي ډيري ورته وکړې، پلار یې راضي شو مور یې کونه بنوروینه.

او دغه رنگه ما ستا نوري لیکنې هم لیدلې دي چې تا ډېري نا تراشي په کي کړي دي،

ويشتلی مایې روغ به نشې، که طیبیان د مور مېړونه کړې میننه

پر یو ویگن مي ولیدل چې تالیکلي وو، کهنچ رازق ماما، او داسي نور هم، هلکه چې په پوهېږې نو بیا یې ولي لیکې؟

هغه ځوان ځیني رخصت شو، او دی ډېر خفه شو، له ځانه سره یې کست وکړو تر څو چې لیکل زده نه کړم، په والله که یو لفظ هم ولیکم،

دینک ته ټوله شپه خوب نه ورتلو، دایې غوښت چې ورشي، دوی ته د ملکداد د ناگراری خبر ور ورسوي، د خوب د تښتېدو سبب یې هم دا وو چې یوه شپه ورته درسته کال شوه، ټوله شپه یوې اوبلې خواته اوښت او را اوښت. سهار له چای څښلو سره سم، دینک له ښځې او زامنوسره دلورد کور په بهانه د خدای په امانی وکړه، روان شو. څرک ته چې ورسېدو، یوه لازي راغله ور وختو، له لازي څخه ماڅیگر بس ته وختو. ټوله شپه یې لاره ووهله، سهار نژدې وو چې بس واوښت ډېر پکې مړه او ډېر ټپیان شوو. دینک او څه نور خلگ یې د بې هوښۍ په حالت کې هسپتال ته یوړل، ډېرې شپې یې په هسپتال کې وشوې. یو سهار ترسیم مسیح صفایي کوله، په نري بانس پوري یې ترلې گدر، د شپږو کتونو په وار د کې پر فرش وهلو، له هغه سرې سره رغېدو چې د تللو د ناروغانو د کتونو سپین څادرونه یې بدلول او هم یې د دینک خبري اورېدې، یوه بل سرې ته یې ویل. که څه هم ترسیم سم په پښتو نه پوهېدو خو نمونه یې د دوی د گاونډیانو اخیستو.

ترسیم چي د دوی کت ته ورنزدې شو چي ترلې خولۀ یې خلاصه کړه، له هغه سرې یې پوښتنه وکړه "دا چا چاڅه وایي؟".
 ناا شناسرې چي له ناروغه سپین ږیري دینک سره پر کت ناست وو، یوه پښه یې لاندي څرېده، هم یې ښوروله، دی وایي "دلته زما خپلوان دي، زۀ پۀ هغو پسې راهي وم، پۀ لارې دا پښه را وشوه".

ترسیم چي د سپین ږیري مخته کتل "اوس یې کور ور معلوم دی؟".
 ناا شناسرې چي هغه بله پښه هم له کتېه کوزوله "نۀ دی وایي کور یې نۀ دی را معلوم، را وستي هم مادي".
 ترسیم چي د ناا شناسرې له کتېه لرې شوې خپلۍ ورنزدې کوله "بیا یې څنگه کور نۀ دی ور معلوم؟".
 ناا شناسرې چي خپله خپلۍ پۀ پښه کوله

"دی وایي رامې وستو، یو سرې ته مې حواله کړو، زۀ لارم".
 ترسیم چي وار به نه وو، مخ به یې د دروازې پۀ لور واړوو،
 بهرته به یې مخ دۀ او سپین ږیري ته ور واړوه
 "څومره وخت به یې کېږي؟".

ناا شناسرې چي هم ترسیم ته کتل "دی وایي بېخي ډېر کلونه یې کېږي. هغه وخت خو یې هلکان بېخي ماشومان وو، اوس به پۀ ږیره وي".

ترسیم چي سترگې پتې او رنجې کړې، له جیبۀ یې یوه دانه سگرېټ را وکښو، بل یې کړو له یوه کښه وروسته "هغه سرې در معلوم دی، وچاته چي تا حواله کړو؟".

نااشناسپري چې سترگي يې د ده د لاس په سگرېټ کې وې* هو
 دی وايي شاه جي نومېده پر پلاني چوک يې دوکان وو*
 ترسيم د دروازي په لوري کتل "دبختيالی زامن خاخان از
 محيب".

نااشناسپري چې سترگي يې د ترسيم په خړو بوټونو کې وې دی
 وايي
 "هو".

دينک چې ترسيم ته مخ وړ واراوو* هو! تر خوله دي وگرځم
 دغه دي، ته يې پېژني؟"

ترسيم چې ناگراره غوندي وو ، نااشناسپري داسي
 محسوسوله ، لکه له يو چا چې وېرېږي . مخ يې د دروازي له
 لوري سړي ته واراوو

"هو! زه يې پېژنم ، کور يې زمورپه کوڅه کې دی*
 دينک چې د مسخرو په ډول واړه واړه خنډل "کاکا به دې تر
 پيره جار شي" له ځان سره يې ښه په زوره وهم خنډل "پيره خو
 نلري ، کاکا به دې تربرېټو جار شي ، که دې را خبر کړو*
 نااشناسپري ته د دينک مسخري خوند ورنه کړو ، په زړه کې
 يې د ترسيم مسيح پر بوټونو او خيرنو جامو او تپلي سر
 افسوس کاوؤ ، دی وايي "که دې را خبر کړو ډېر به ښه وي ، زه
 به دعا درته کوم*"

ترسيم لاړو ، د بختيالی دروازه يې وټکوله ، هلکان يو هم
 کور نه وو.

بختیالی او زرينه هسپتال ته ورغلي ، له حال احواله پس چې
بختیالی د ډاکټر دروازي ته ورغله ، په دروازه کې د
ناروغانو گڼه گڼه وه ، دې په دروازه کې ولاړ سړي ته وويل له
ډاکټر صاحبۀ يوه پوښتنه کوم .

د دروازي سړي : "مورې ! ته به انتظار باسي ، تر هغه چې دا
ولاړ خلگ ور شي بيا به ته ورځي" . ټولو ولاړو خلگو وويل
"يوار مورکي پرېږده چې ورشي ، موږ به بيا ور شو" .

بختیالی : "ورونو کور مو ودان"

ډاکټر : "هاڅه درياندې شوي؟"

بختیالی : "ډاکټر صاحب ! هغه زموږ سړي چې په بس کې خوب
سوی وو ، اوس شکر دی ډېر بنه دی ، که ستا اجازه وي ، موږ
به يې کورته بوزو ، کور نژدې دی ، که چېرې په تکليف شو
درته رابۀ يې ولو"

ډاکټر چې يو بل چاته نسخه ليکله ، قلم يې ودر اوو ، بختیالی
ته يې وکتل "بس هغه دوا ورکوی ، د نور څه ضرورت نشته"
بختیالی چې په راوتو وه "سمه ده دا دوا به ورته واخلو"
دينک يې کورته راوستو .

غرمه محيب راغلي چې کاکايې په سترگو شو ، سودا يې
شوه ، له مور ه يې پوښتنه وکړه "مورې ! دا څوک دی او
راغلی دی ؟"

څنگه

بختیالی : "زويه ! دا هغه دينک کاکا دی موږ چې يې دلته
راوستو" محيب له کاکاسره ډېر په مېنه روغېږ ، حال احوال
وکړو .

مانبام چي ڇا خان راغلي د کا کا سراو لاس که څه پتی وو، هم
بي و پيژندلی، له روغبره پس بي د ده مخ ته کتل ځيني ويې
پوښتل.

"خير کا کا دا څه در شوي دي؟"

دينک چي دخپل يوه يوه زخم وپتی ته کتل "زويه! دا خو
داسي په لاره بس وواوښت."

څا خان چي د کا کا تر ځنگانه بالښت لاندي کاوؤ "ښه نور کور
و کلی ټول ښه دي، ځنگه دي زما کا کا؟"

دينک چي هغه بله روغه پښه غزوله "زويه! گزاره کوي،
پخوانو ښه ويلي دي "د ظلم پای تمام دی" د هغه غريب خو
دریم زوی وفات شو، نرور بي وهغه چرسک ته کښنوله،
اوس بي په کور کې تل جنگونه وي.

هغه ورځ ورسره کښښستم، ډېر شين زړی او گورم جن وو.

داسي په گپه گپه کې بي تاسو یاد کړاست، سرپه دلته مې په
کور کې دا شين زړه دی، هلته مې له هغو تلوو وېره شي، داسي
نه وي يو ورځ راشي يو پکې را وغزوي، تمامه شپه په ولاړې
تېره کړم.

ما ورغبرگه کړه چې "تا اول ولي سوچ نه کاوه" ده په ژرغوني
ريغ وويل "ما دي خدای له زويه خلاص کړي، ما دانه دي ورته
ويلي چې ته دا سرې مړ که دا مې خود ورته ويلي وو چې
تنگوه بي، گوندي بار شي دامخکه راسره بدله يا راباندي
خرڅه کړي.

ده ظالم دا وو چې مې کړ.

مايې خبره پرې کره " ته خو له هغه نه و شرمېدې، پر هغه ظلم برسېره دي بل ور باندي کاوه، بنځه دې هم وهغه قاتل ته کښېنوله".

ده ويل: "سړيه له ماخو بې ورخونه يورو، ما دا هڅه ځکه وکړه چې دا بنځه ودې چرسک ته کښېنوم، گوندي دا دښمني پوري ختمه شي، هغه د خدای داسې نه وه خوښه".

ځا خان چې وکاکا ته پر غورېدلي دسترخوان د شيدو وړه ډوډۍ کښېښووه.

"ښه کاکا ته چې له دې ځايه ورغلې، دی دي وليدو، څه بې ويل؟" دینک چې لاس بې په کاسه کې وو "زه چې کور ته ورسېدم، په کور کې خبر شوم چې بختیالی او زامن د شېې تښتېدلي دي. ده ته ورغلم له روغېره پس، بې ولمر ته پر ناست کالي بالښت ته څنگ وهلی وو، سترگې بې کښته اچولې وې". دینک ما ورته وويل.

"هلهکه ملکداده! تا دا بنځه او ماشومان څه کول چې تنگول دي چې زه راغلی وای، په سوکه به مې در رضا کړې وه". ملکداده چې سر راپورته کړو، سترگې بې مړې را واړولې "سړيه بنځه نه ده بلاده بلا، زه خو بې تېر یستم، دوې ورځې مهلت بې راڅخه واخيستو".

دینک زما سترگې د ده په سپېره مخ کې وې "ته دا ارام ولي ناست بې، خو يو خوا ته به پسې تلې؟". ملکداده چې واړه وڅنډل "چيرې به لاره شي، د يو چا کلا ته به ورغلي وي، حال به بې راشي هر چا ته چې ورشي".

ستا ڇڻه خيال دی هغه به زما له خبري واوري“ زه خاموشه وم.
خاخان چي جوړه گوله غاب ته ورله ”بيا خو ډبر بنه دی چي پر تايي
شک نه دی راغلی.“

دينک چي داوبو گلاس يې په لاس کي وو ”نه منيا (مرا) مورځو هم
داسي چل ورسره وکړو چي ملکداد څه د ملکداد پلار والله که پټ
پوه شي.

هسي دا روپي داسي شي دي چي پر خره يې بار کړي، خلگ
خيرالله خان ورته وايي، گني دا د ملکداد غوندي خلگو به پټ
ماپسي کاغذونه تولول.“

دسترخوان ټول شوي وو، شني چاي راغلي څه، بلکي
پر خلاصېدو وي.

خاخان چي د شينو چاي تشه پياله بسووه ”کاکا بس ناوخته دی،
زياته ويډېرو، که ډبر په تکليف نه يې، ستا پټه بنا هسته ريغ کي يو
څو د پردېسي غاړي راته وکړه، والله که مي له ډبره وخته غاړي
اورېدلي وي.“

بختيالی چي پر لمانځه ولاړه وه، سلام يې په وگرځاوو، ور ريغ
يې کړو.

”خاخانه! شرم وکړه کاکا ناروغه دی ته غاړي پټه کوې.“

دينک چي سر پر جگ بالنبت سماوؤ، پټه برامده کي يې کتل، د
دوو خونو څنگ پر څنگ، پټه څر رنگ رنگې دروازې او

پر یو او بل څنگ بې یوه یوه کرکی په هغه خر رنگ رنگېدلې
هم لیدې.

چې وده ته مخامخ، یوه د پخلنځي وړه دروازه هم په هغه رنگ
بنکارېده "نه نه بختیالی! هلکان نه دي ملامت، پردېسی
سوځلي دي، یو څو غاړې به ورته وکړم.
خاخانه زویه غور شه.

پردېسی څومره ازاد کړې
ما زړل چې به چای یاد کړې
پردېسی د غروسرونه
پرغرو چا کړې خوبونه
پردېسی د اور له زاته
سرت مه نیم نه سوی راپاته
پردېسی ده تور دودونه
اور هندوان سوځي لیانجونه

دینک له بالبنته سر بې اختیاره را پورته کړو
"وی بختیالی! اوس مې رایات شوزۀ چې راتلم، بنځې دلورد
پاره نخښه (تحفه) راکړه، یو څو د دې د لاس بنګړي بې
راکړو، ویل بې "ما به پر یاتوي" یوه گوتې، یو څه شیان بې
نور هم پکې بیسي وو، خود به په هغه بس کې پاته شوي وي."
خاخان چې یوه پښه پر بله اړولې وه، بالبنته ته پروت وو، را
پورته شو "کاکا! نخښه دي په اور پسې شي چې ته خدای
ژوندی پاته کړی بې."
کاکا انۀ دي ده خوښه، شپۀ ډېره تېره ده، چې ویده شوو.

سهار لا دوی چای څښلې، شاه جي راغلی، له حال احواله پس
بې ځاځان ته مخ ور واراوو "د شپې ناوخته کورته راغلم،
جبینې راته وویل: داسې پېښه شوې وه".

ځاځان چې د کاکا د سر او لاس پټی ته کتل "هو شاه صاحب"
توله کېسه بې ورته وکړه.

دا ډول د کوچي خلگ وو، شناخته یو یو راتلو، د ځاځان توله
ورځ پر کور تېره شوه.

له دې ورځې پس ځاځان او ورور هر سهار پۀ خپل خپل کار
پسې تلو، تر هغې ورځې چې کاکا روغ رمت شوو.

تولې پټی بې خلاصې کړې، پۀ دې ماخوستن بې،
وخیلو جوړو زخمونو ته کتل، ځاځان او بختیالی ته بې وویل
که ستاسو خوښه وي، زۀ بۀ سبا که خیر ووکوره ته لار شم، د
دوو شپو پۀ نیت له کوره راووم، درسته مېاشت مې وشوه، د
هغو بۀ پۀ ما کښ چپ وي".

ځاځان چې هم د کاکا د جوړو زخمونو و تپو ته کتل چې سپین
نیکارېدو "هو خود کاکا کښ څۀ پۀ ولارې بۀ گرځي، مخکۀ بۀ
د ناستې ځای نۀ ورکوي".

شپۀ تېره شوه، سهار ځاځان کاکا د بس اډې ته، پۀ
پښو سوکه، سوکه روان کړو، تر هغه کاکا پۀ بنار کې یوې او
بلې خواته سره کتل، چې اډې ته ورسېدو.

پۀ اډه کې بې کاکا ته د کور د پاره څۀ وچه مېوه او څۀ نور
شیان ورواخیستو، له کاکا سره بې خدای پۀ امانې وکړو، پۀ
بس کې بې سپور کړی.

کاکا چې کور ته ورغلی کلیوال په خبر شو، یو یو یې پوښتنې ته راتلو، چې ملکد اد هم پکښې راغلی. له روغبره، حال احواله وروسته.

ملکد اد چې د دینک په کور کې یې بالنس ته څنگ وهلی وو، په خونه کې یې شاه او خوا کتل، چې په خونه کې یې په دېوال کې ټک وهلي مېخونه لیدو.

پر هغو مېخونو څلور دانې غټ، غټ غابونه پراته وو، بلې خواته یو نغری چې ایرې یې ښې خواپاکې ختلې وې، جار له بوتو ډک وو.

د ډک جار له یوې او بلې خوا یې پر لوړه دوه صندوقان، یوه هغه کراسته، دوه بالنسته چې دوی پر ناست وو. خلاصه دروازه ته مخامخ، چې دباندې یې پرغولي یوه چرگه هم لیده "دینکه! څه شوې دخدای بنده، خو ټول کور دې په ځان جبران کړی وو".

دینک: "زه چې له کوره ووتم، څرک ته ورغلم، یوه لاری راغله، لاس مې ورکړو، لاری ته وروختم. د لاری درانیور ښه په مېنه روغبره را سره وکړو، د کلې د سپرې، سپرې حال احوال یې وکړی. زه جبران وم چې دا څوک دی چې د کلې واړه او زاړه په نامه پېژني".

اخیر مې په مړه خوله پوښتنه ځینې وکړه، ځوانه ته څوک یې او کور دې چیرې دی؟

دی یو خٔه وخت خاموشه وو بیا بی سړې غټې سترگې په قهر
را وارولې وېې خندل.

"ستاسو په کلې کې دی؟"

دینک مایې پر استهرینگ نیولولاسو ته کتل
"څنگه زموږ په کلې کې، زه دې نه پېژنم؟"

درائیور د بیا هغه ډول سړې سترگې را وارولې
"دی نه، یو وخت وو."

دینک "ما دلاری د دروازی تر خلاص شیشه نسوار تو کړو،
خوله مې په خپل څادر پاکوله" هلکه د رمضان زوی خو نه
بې؟"

د ده سترگې په ما کې وې، څرک ته بې نه کتل.
درائیور "هو دینک کاکا"

دینک ما چې د هغه بل ملگري له لاسه خوږه رانیوه "هلکه خو
ځوان شوی بې، هغه مور او نور وروڼه دې څنگه دي؟
هغه دوه به ځوانان وي"

درائیور چې سگرېټ بل کړی، تیلی بې وغورځوله "هو کاکا
هغه بل هم ځوان دی"

بیا زه په ځان نه یم پوهېدلی، یو څو ورځې پس چې پر حال
راغلم. په هسپتال کې پروت وم، ډېرې شپې مې په هسپتال
کې وشوې"

ماخوستن دسترخوان غور پدلی وو، وڊوڊی ته
 بختیالی، خاخان او محیب اوس د زینسی پء انتظار
 وو چي غابونه راوړي، د محیب تعلیم مکمل وو.
 خاخان : "وروره! موږ د خدای شکر نه شوادا کولای
 چي پء موږ کي بي هم داسي سړی پیدا کړو.
 اوس به که خیر وو، یوه بڼه نوکري خان ته پیدا کوي.
 چي ته هم پء عزت يي او د خلگو خدمت هم پکي کوي.
 دروازه وټکېده، محیب ورغلی، له محیب سره سم شاه
 جي دتنه راغلی.

لاس بي و مينخل، له دوی سره پرڊوڊی کښنستو.
 دڊوڊی له خور لسو وروسته، شاه جي د خپل گونجی،
 گونجی لاس گوته پء غوږ کي بنوروله.
 "بختیالی ته به وایي شاه جي موږ پء سوالوڊوڊی ته
 نه شور اوستای، نن پء خپله راغلی، یو څه به ضرور
 وي.

خبره داسي ده لوري! زمایوه میاشت کېږي چي
 ناروغه يم، تاسو ټول خبریاست او بلکه د مرگ
 معلومه هم نه ده، چي روغ مري، که ناروغه، خبره مې

دا کولہ چي ستاسولہ ماسرہ روپي دي، دا بئ سببا
خا خان راولپري، زه بئ بي ورکرم.

بختيالي، چي وزريني ته پئ لاس د چاي اشاره کوله.

شاه صاحب از مور لہ تاسرہ روپي خئ غواړي، لس
پنخلس زره مو در کړي دي، دري گونہ دي راکړي دي.

شاه جي چي د زريني پئ لاس کي پتناسئ ته پئ هغو
سترگو کتل، چي تک سپين، گن باندي يي پئ
تکو سپينو چشمو کي، له لري ښکار پدو "نئ ستاسولہ
ماسرہ د پري روپي دي، يو خو چي ته راغلي روپي دي
راکړي، يو خئ پئ هغه وخت کي د کوخي خلگوراکړي
ستاسو د پاره، شل زره مالہ خانہ کړي.

پئ بېنک کي مې کښېښودې، پئ گته چي د کال پرزر
يوه روپي راکوي، هم د پره گته بئ بي کړي وي.

اؤلس، اتلس کاله تېر شوي دي.

بل هغه دوکاندار چي تاسو روپي نئ اخيستي، وماته
يي راکړي، ما تاسولہ رکشه پئ رانيوه، پاته روپي
هم رکشي مزدوري وکړه، ادا يي کړي، وتاسو ته هم ما
د خپلي رکشي گته درکوله.

دوی ټول خاموشه وو.

بختيالي د چاي پيالہ ور د کوله

"شاه صاحب! دا دې ښئ کار نئ دی کړي."

شاه جي چي پئ رېږدېدلي لاس پيالہ ور پورته کوله
"هو زه منم چي ښئ کار مې نئ دی کړي، ستا پئ هغه

سري ډيره خواښده شوه چې مارو پسي ځيني اخيستي دي.

بختيالی چې سترگې د ده په رږد بدلې لاس کې وې هو.

شاه جي چې په رږد بدلې لاس کې يې د چای نيمه پيالہ پاته وه

لورې اخځه وکړو، مور بهم ستا ډول انسانان يو، زړونه مو د غوښي دي، نه ده ډبرو، مور ته او ستا ماشومان ليدل، بس نورې خبرې پرېږده، سهار خاخان را ولېږه، زه اوس لارم د خدای په امان.

يو لاس يې پر گونډه ونيوو، هغه بل پر مخکۀ، ډېر په زحمت ولاړ شو.

محيب گوتونه ورسم کړو، تر کوره ورسره لاړ.

سهار چې خاخان تلو بختيالی سوال ورته وکړو چې "رکشه کور ته مه راوله، دورې يې پر يو چا خرڅه کړه.

زما له دې رکشې کزکۀ کېږي چې ستاسو په لاس داسي نه وي يو څوک په ووهي.

خاخان چې تر دروازه وتو، مخ يې پر شار او اړاوو سمه ده موري.

خاخان ورغلی، شاه جي بېنک ته بېر تللی، دومره ډېرې روپسې يې په لاس ورکړې چې خاخان بېخي ورته جبران وو. شاه جي ته يې د مور کيسه هم وکړه.

شاه جي د بھنڪ تر مخه له لاسه لوھدلی قلم را پورته کاوؤ "سمه ده
خاخانه ايو ڇوڪ بھ پيدا ڪرو، رکشه بھ پري خرڇه ڪرو.

تھ دا روپي ڪور ته يوسه، سهار تھ او محيب دواڙه راشي، يو
ڪاروبار بھ پھ صلاح شروع ڪرو."

خاخان روپي راوڙي، ٽولي د سلو سلو نوٽونه وو.

ٽوله ڪورني وڊي دومره ڊپرو روپو ته ڄبرانه وه

سهار خاخان او محيب دواڙه ورغلو، شاه جي پر چوڪي ناست وو،
له دخله ڇڻه بي يو سڀي ته بڦايه ورڪڙه "خاخانه! تھ او محيب

راغلاست، اوس ڪه ستاسو خونبه وي. يو د ڪتابونو دوڪان بھ جوڙ
ڪرو، د نجونو د سڪول ڇنگ ته، يو خو بي ڪار بنه صفا دي بل بنه

مزدوري پڪنبي ده، تر هغو چي يو نوڪري پيدا ڪوؤ."

خاخان محيب چي وڊه ته متوجه وو "سمه ده".

د ڪتابونو دوڪان بي جوڙ ڪرو، پر دوڪان دومره رش وو، چي بهخي
بھ يو گھنٽه دواڙه نه پھ رسيدو، روپي ورڇ تر هغه بله ڊپر پڊي.

يو ورڇ شاه جي راغلي چي "يوه نوڪري مھ پيدا ڪڙي ده، خور روپي
غواڙي، محيب چي شاه صاحب ته د اوبو گلاس نيولي وو "ڇنگه،

نوڪري ده او روپي ڇنگه او ڇه ته غواڙي؟"

شاه جي چي د اوبو تش گلاس بھرته ور کاوؤ (ڊي ڊي اي. او)
"محيبه! نن سبا بي روپيو ڪار هم نه ڪيري، دا لا اوس هم له موڊ سره

بنه ڪوي، د محمد علي (د شاه جي زوي) پھ خاطر، هغه افيسر د
محمد علي ڊپر نڙڊي ملگري دي."

محيب چي گلاس پر خاي بنووي "دا خو ڊهره بنه نوڪري ده، زما
خونبه هم ده، د تعليم شعبه ده، زه به له مور سره حال و ڪرم."

ما بنام بی مور ته د نوکری کیسه وکړه
 بختیالی چې سترگې یې د خوشالی له اوبنکو ډکې شوې زویه!
 نوکری خړد وکړه. کار به دي څه کار وي او بل که بیا کلي له
 بد لېدای شي؟

محبیب: "مورې مورې کلی څه کوو؟"
 بختیالی: "زه په تاسو د دې خلکو خدمت نه کوم."
 محیب چې سترگې یې د مور په سترگو کې وې "ولي موره! دې
 خلکو له زموږ سره څومره ننه کړي دي، په کار دي مور د دې
 خلکو خدمتونه وکړو او مور خدای تر دې ځایه را ورسولو، دې
 خلکو؟"

بختیالی چې د پرون په څاک خپلې ډکې سترگې پاکولې "ځکه خو
 یې خدمت نه په در کوم چې دا خلک په انسانیت خبر دي، له انسانه
 سره مینه لري، زه په تاسو د هغو خدمت کوم چې شکلونه یې د
 انسانانو

دي او ذهنونه د حیوانانو، ځکه خوزه تاسو خپلوانو
او کلي ته بیایم.

دا پته منم چې داسې انسانان هم شته چې د بدو بدل پته
بڼه اخلي.

زویه! ته خبریږ چې کله کله زړه را ټول کړم، ووايم،
چې لاس پورته کړه، د زړه له اخلاصه د دوی د پلار
وقاوت ته دعا وکړه چې سړیه دواړې دې سمې شه.

محیب چې د مور پته خوا پته گونجې تندي وروکتل، پته
تونده لهجه یې وویل ته بته انسانه نه یې یا بته دې پته
سینه کې زړه نه وي، چې داسې کوي.

دا مې پته خپل ژوند کې اول ځل دی چې یو څوک و خپل
دوښمن ته دعاگانې کوي، ته لېونی یې، ستا دماغ
کار پرېښی دی، هغه زما پلار وژلی دی، مور یې د بل
دیار کړي یو، ورور مود بل په خاورو کې ښخ شو، پر
مخ لاگوره نور څه راسره کیږي.

بختیالی چې دده پته خوا سترگې ورواړولې، له
ژرغوني رغ سره، سره و مسپده هم.

زویه! که د دې سړي ظلم نه وای، نن بته ته داسې نه
پغېدې

ته چې له هغه ځای نه وای راوتلی، نن بته ستا هم لکه د
هغه کلې خلگ، پته ږیره کې بته دي نسوار پراته وویا بته
دي له خولې سره څادر نیولی، پغېدې بته، یا بته داسې
وي، لکه زه چې داسې مې گنلې وه، بې قریبانو ژوند

نه ڪهڙي اوبل به ڏي داسي محسوسوله لڪهزه چي يو
پنستانه مسلمانان دي.

په ڏي به نه وي خبر، چي دا هر خه اخير راخي و
انسانيت ته درهڙي، دا ٽول د هغه سڙي د ظلم برڪت
دي:

دوي ٽوله تر هغه خاموشه وو چي ويد بدل، سهار شاه
جي ته ورغلي، چي مور مڙ داسي واي.

شاه جي چي دهه په لور په جبراني سره ڪتل هو
نوڪري خود بدل ٿي، هر وخت چي دي زڙه و غواڙي
بدل ٿي:

شاه جي يي کاغذونه اور وپي خپل زوي محمد علي ته
ورڪري، هغه ته يي وويل چي "له اوله دا ڪوشش وڪڙه،
چي ارڙي يي هغي ضلعي ته وشي، چي دوي کلي
پڪڻي راخي:

د محیب اخیر هم، ارډر هغې ضلعي ته وشو، پۀ کومه کې چې د
دوی کلی وو.

ماخوستن له ډوډی وروسته، بختیالی، خاخان او محیب ټول
ناست وو، محیب ډېر خوشاله وو "مورې! اوس خوبۀ که خدای
کول، پۀ خپل کلي کې سکول جوړوم، که بله هره لاره راو درېده،
پۀ خپلو رویو یې جوړوم، هم یې چلوم-
تۀ هسي دعاگانې راته کوه."

زرینې د محیب جوړې او نور د ضرورت شیان، یو یو داسې پۀ
مات زړۀ راوړلو، لکه محیب چې د کلونو پۀ مسافری ځي.

مور یې دعاگانې کولې

"زویه! خدای دي پر سر ودرېږه، نور مې څۀ وس درسېږي
،زویه! که د هغو مظلومو بنځو او ماشومانو غم نۀ وای راسره،
پۀ خدای که یا تاسو له دې کوره وتلي وای او یا ما پۀ ټول عمر د
خپلوانو او کلي نوم پۀ خولۀ اخیستی وای-

زویه! چې کلي ته ورشي، څومره کوشش به کوي، چې څوک دي
ونۀ پېژني، یو دینک کاکا دي پېژني، هغه خو پوه کړه."

محبیب چې د مور له سره لوېدلې پروني ته کتل چې پر اوږو یې پروت وو "سمه ده مورې! ته بهې غمه شه" دوی ټول ښه په خواږه خوب ویده شوو، مور یې تر سهاره په سوچونو کې ورکه وه "داسې نه وي هلته یې څوک وپېژني، دهغې خوا به یې کړي، تر تا به یې نه راپرېږدي، نه، نه محیب زوی خو تعلیم یافته دی، په ښار کې اوسېدلی دی، چیرې خطا وزي".

سهارد وخته یې مور چای راوړې، له چای څښلو وروسته یې بستره او بکس راواخیستو.

مور او زرینه هم تر دروازې ورسره راغلې، دی او خاخان په رکشه کې کښېښتو، دا چې په لور روان شو.

مور یې په دروازه کې ولاړه وه، دعاگانې یې کولې "خدايه اته یې پرسر ودرېږې، ته یې کامیابه کړې، خدايه اته خود زړنو مالک یې، د پتو زړونو له حاله خبر یې، ته یې کامیابه کړې، ناکامه یې بېرته کور ته مه راولې، و تاته به زاری کوم، نور خو مې یو وس هم نه ورسېږي".

په اډه کې یې محیب په بس کې پرچوکی کښېناوؤ، خاخان ورته ولاړ وو.

"وروره! څومره پام به کوي، اول خو کلې له بې مقصده مه ځه، داسې نه وي دښمن دي وپېژني، وار به له مخه کړي".

محبیب چې مخ یې د خاخان په خوا وو، یو لاس یې د مخ پر چوکی بینې وو "نه وروره بهې غمه شه، که خدای کول وروږه ناکامه نه درته راځي".

پٺ سوکھ، سوکھ روان بس کي خان را کوز شو، محیب له کوره
پٺ اول سفر روان شو.

محیب له هغه، پر څنگه ناست يوه مسافره سره گپه شروع کړه: د
کوم ځای يې، څوک يې او څه کار کوي؟

هغه چې ځان ور وپېژندلی، سرې که يې څه هم خپل قریب نه وو،
د کلې يې وو.

پٺ خبرو، خبرز کې يې د سکول پوښتنه ځينې وکړه: "تاسو يه
کلې کې د هلکانو يا نجونو سکول شته؟"

کلیوال چې د مخ پر چوکۍ يې سرينسي وو، را پورته يې کړو "نه
نه".

محیب چې د خپل کلیوال ژړو سترگو ته او نری څو تاره بېره ته
کتل "که چيري داسې سرې پيداشي، سکول در کوي بيا يې
تاسو کوئ يا يې پرېږدئ؟"

کلیوال چې يې وڅېره ته کتل، په ذهن کې يې دا وو چې رنگ او
جامه يې د پښتانه نه ده، پښتو څنگه داسې صفا وايي.

يو څه وار وروسته يې داسې وويل "دا خود مشرانو کار دی".

د محیب نظر هغه ماشوم ته واوښت چې د مخ په چوکۍ کې مور
را پورته کړی، څېره يې د مور تر اوږه لوړه ښکاره وه چې له
ژړاسره يې هغه دوه اوس راوتي واره غاښونه هم ښکارېدو.

"خیر ستانوم او کلی، زه له خان. ره ليکم، که چيري يو موقع يه
لاس راغله، زه درځم، سکول که مونه کاوه، ښه د کور توده وده
خوبه په راو خورې".

کلیوال چي دا وخت د دواړو سترگي په یو بل کې وې "خدای دي راوله" هغه بنسارگوټی را ورسېدو، په کوم کې چې دده ارډر شوی وو.

شپه یې په هوټل کې وکړه، سهار دوتر ته ورغلی، خپل دوتر یې سمبال کړو.

دوې میاشتي یې بنه ډیوتی ورکړه، اوس یې کور ته د تلو اراده کړې وه چې خپل افسر ته ورغلی درخصتی دپاره. هغه چې یې درخواست وکوت.

افیسر چې قلم یې لوړ دده پر درخواست کښېښوی "محبیه! که ناراضه کېږې نه، یو څو ورځي پاته شه، یو څو تجرباتي سکولونه راغلي دي، دا به په علاقه کې خلاص کړو بیا به لاړ شې".

محبیه چې سترگي یې په خپل درخواست کې وې "سمه ده سر! یو سکول خو وماته معلوم دی، هغه ورځ چې زه راتلم یو سړي دا ایډرس را کړی، زموږ سکول ضرورت دی".

افیسر چې کاغذ ور پورته کاؤ، په چوکۍ کې یې ځان ایله کړو. "محبیه! دا خود نجونو سکولونه دي. دلته خلگ د هلکانو سکولونه، نه پرېږدي، ته د نجونو سکول پکې خلاصه وې".

محبیه چې د افسر د دوتر هر څه تر نظر یستلی وو، د دروازي کړپ شو، دده دروازي په لور وکتل، بېرته یې مخ را وړاوو. "سر! زه داسې خلگو په مزاج ډېر ښه پوهېږم، زه به یې ډېر په

اساني سره راضي کړم. خو یوه خبره ده، ما چې څه ډول چلاوو، ستا به

اعتراض نہ وی او انشاء اللہ لہ ما پۛ یوہ اوونی کپی سکول
خلاص و غوارہ:

افیسر چپی پۛ زرۛ کپی ڊہر خوشالہ شو، مع یپی نیم اړولی وو، پۛ
کړو سترگو یپی ورکتل "بښینه استادہ لہ کومہ کوی:

محبیب چپی بېرته خپل درخو است پۛ لاس کپی را اخیستو
صاحبہ! تۛ یپی غمہ شد:

افیسر ڊہر خوشالہ شو چپی داد کار سړی پۛ لاس راغلو چپی پۛ
لسو سکولونو کپی یو خلاص کړی ہم د زوی زہری دی.

محبیب پۛ سہار د دو تر مو تر روان کړو، لہ ډرائیور سرہ
کښنستو، پۛ پوښتنہ، پوښتنہ خپل کلي تہ ورسېدو.

منو(محمد نور) یپی پیدا کړو، ہفہ کور تہ بوتلو او بۛ، چای یپی
ورته راوړی.

د کلي خلگ یپی را وغوښتو، ټول راغلو، د لرگیو پۛ سالہ
(جونگرہ) کپی کالی ہوار وو، چارپہرہ بالښتو نہ پراتۛ وو، ټول

و محیب تہ حېران او عاجزہ غوندي ناست وو.

محبیب ولاړ شو.

بسم اللہ الرحمن الرحيم

"قدر منو! مولوي صاحب او ټولو مشرانو ستاسو پۛ اجازہ،

غوارم یو خو خبری وکړم، تاسو بۛ ضرور دا محسوسہ وی چپی

داسړی بۛ څہ د پارہ راغلی وی.

قدر منو! زۛ دلته د خپلو گټو د پارہ نہ یم راغلی، زۛ دلته د دي

پارہ راغلی یم. غوارم چپی و تاسو تہ گټہ در ورسوم، لہ چا! ہفہ

ہم لہ حکومتہ.

حکومت هم پر کور ناستو ته روپی نه ورکوي، داسې هم نه ده، چې زموږ په بیت المال کې حق نشته. شته که چیري خپل حق، له بیت المالہ راباسې، نو یو ذریعہ به ورته جوړوي.

که چیري ته ذریعہ نه کړې ورته جوړه، نو پر بیت المال داسې خلگ نه دي ناست چې راشي ستاسو حقوق کور ته درته راوړي. زه چې دلته راغلی يم، ځان ستاسو خیر خوا گنم، دا یو ذریعہ مي په لاس کې ده، لکه د نجونو سکولونه. زه غواړم چې په دې ذریعہ و تاسو ته خپل حقوق در ورسېږي.

ملکداد چې د نسوارو د ډبې په هنداره کې خپل مخ ته کتو، سر یې را پورته کړو.

"سړیه! پر کومه لاره چې راغلی یې، پر هغه بېرته لار شه، موږ تعلیم نه کوو."

مولوي صاحب: "موږ دي پر پیري شک لرو، ته مریدان نیسې.

موږ په هلکانو تعلیم نه کوو، ته یې په نجونو کوې."

محبیب چې د صدري له جبهه د شمال را کښو "مولوي صاحب!

دا مقصد مې نه دی چې تاسو په نجونو تعلیم وکړی.

مقصد مې دا دی چې عزیزان مې یاست، دا ښه مې درسي،

یواځي یو ځای محکمه ورکړی، نوم به یې د سکول وي، تنخوا

به در راځي، نیمه به ته اخلې، نیمه به ملک صاحب.

یو ښه بیلډنگ به در جوړ کړم، په هغه کې به څوک واړه وي

نور افسران راځي نه، که چیري راتلو هم زه به ورسره يم.

مولوي صاحب ملکداد ته مخ ورواړاو.

"خبره بی دہرہ بی خایہ نندہ، خوار زموږ د پاره وای، د حکومت روپی دی پر موږ بی لور پږي".

محیب له مخ خولې پاکې کږې وې، بېرته یې د شمال جیب ته کږو.

"هو مولوي صاحب! خبره ده هم داسې، اوس خوسکول کچه دی، تنخوا یې دوه زره ده چې کله پوخ شولس، پنځلس زره به یې تنخوا وي".

مولوي صاحب پټه خلگو کې شاوخوا کتل.

"څنگه ملکداده! دلېوه له خولې بنسگری هم نښه دی".
محیب چې له جیبه کاغذونه را وکښو.

"مولوي صاحب! ډېر خوشاله شوم چې ستا غوندي عالم سره مې ولیدل.

مولوي صاحب! دوه کاره لاپاته دي، یو به پردې کاغذ ستا دستخط او بل دې ناستو خلگو گوتې چې له تنه څخه ستاسو تنخوا شروع شي او بل یو داسې ځای را وټاکي چې زه بیلډنگ پر جوړ کړم یا یو ورځ افسر راسره وي وریې ولم".

دوی پر هغه کاغذه گوتې لگولې، پر ځای سره رغېدو، اخیر یې پر دې فیصله کړه.

ملکداده چې "د هغه ورک شوو ځای ورنښکاره کړی، که چیري حکومت دعوه کوله هم پټه دوی به یې وي".

محیب چې د مولوي صاحب له لاسه کاغذونه ورنیوو "سمه ده، هرځای چې وي، وماته یې رانښکاره کړی" دوی یې رخصت کړو.

منو، محيب هغه نر ٻڌلي کور ته بوتلو، د کوم کور نقشه څې يې مور ورته جوړه يا ويله وه يادده په ياد وه.

محيب د هغې خونې په دروازه کې ودرېدو چې دروازه يې نه وه. خود به يو وخت کليوالو کښلې وه، له دننه يې شميره مرغۍ پر راووتې، په خونه کې يې لاندې باندې وکتل، د خونې چت سوري سوري وو چې اکثره لرگي يې مات وو، پاته لرگي يې مرغيو خاشې کړي وو.

د مرغيو د چيچيانو شور وو، پاته مرغۍ هم يوه، يوه تر سوري، سوري چت ووتې چې ځای په ځای دېوال هم د ناوې اوبو سره ډاک کړی وو.

ځای په ځای بېخي رڼا تر ښکارېده، وده هغه د ويرې شپې ور په ياد شوې.

که څه هم دی ډېر ماشوم وو چې دوی به کله مور له ويرې د خونې په يوه کونج کې ويده کړو، کله په بل کونج کې. هغه شپه ور په ياد شوه چې دوی ته مور پر خوله لاس ورننولې وو، پټ، پټ يې له دېواله سره، د سپوږمۍ په رڼا کې روان کړي وو.

بې اختياره يې په سترگو کې اوبښکې راوگرځېدې، ويې ژړل. منو چې دده سترگو ته کتل

صاحبه اخير دی پر څه دي وژړل؟

محيب چې له اوبښکو يې ډکې سترگې ورواړولې پردي وران کور چې زموږ پښتانه په څنگه ځايونو کې اوسېږي.

له منو سره بې خدای په امانی وکړو، خپل دو تر ته لاری.
سهار بې خپل افسر ته، د خلگو د مطمئینه کېدو کیسه وکړه،
استاده پیدا کول لا پاته وو، افسر پر خوشاله شو.

محبیب ته بې پر درخواست څه لیکل
"محبیبه! ته اوس خپل کور ته لاړ شه چې راغلی د نورو
سکولانو غم به بیا خورو".

محبیب له افسر سره خدای په امانی وکړه، د کور په لور روان
شو، کور ته ناوخته ورسېدو.

له ناوخته ډوډی خوړلو وروسته، پر بستره وغځېدو، سر بې پر
بالنټ یښی وو، مور او خور بې وسرته ناستې وې، ده د دوو
تېرو شوو میاشتو حال ورکاوه.

بختیالی: "ښه! زویه کلې ته هم ورغلي".

محبیب چې په خندا بې وویل "هو مورې".

بختیالی: چې د دښمن دښمنی بې هېره شوه.

"ښه زویه! زموږ خونو ته ورغلي؟"

دی پر بستر اوښت "هو مورې! سبا بې که خیر وو عکسونه صفا
کوم بیابانه بې وگورې، اوس به مورې ویده شوو، زه ډېر سترې
یم، سبا به که خیر وو خبرې کوو".

سهار پر چای بې خاخان ته د کلې او سکول ټوله کیسه وکړه.
خاخان چې د ده له خوبه پر سېدلو سترگو ته کتل "وروره! دا خو
دی ډېر ښه کړي دي، اوس به ښځینه استاده چیري غواړو؟"

محبیب چې سترگې بې په زړینه کې وې.

"للا! دا د بابو اقبال لور سبق ویلی دی، دا به نو کړي نه کوي؟"

خاخان چي هم سترگي د زريني د لاس پټ تېلو او ږمنځ کي وې
 چي دته يې راوړو "حال به يې وکړو". بابو اقبال ته ورغلو، دروازه
 يې وټکوله، هغه راغلي، پټه دروازه کي ولاړ وو.
 خاخان پټه کوڅه کي يوې او بلې خواته کتل، ټوله کيسه يې ورته
 وکړه.

چي دى بېرته پر شا غبرگېدو "سمه ده، زه به له لور سره صلاح
 وکړم".
 د ده شا ورته وه.

د خاخان له شاوړ پسې ښځ شو.
 "ها بابو صاحب! دا يوه خبره مي هېره شوه، محيب ويل چي تر
 هغه د ده و لور ته، روپۍ پر کور ورکوم، ترڅو چي موږ هلته پټه
 کډه خوو.

کله چي موږ پټه کډه خوو، ته خو هم اوس پېنښن يې، ته به هم په
 کډه راسره لاړ شي.
 که ته چيري نه تلې، ستا لور به راسره لاړه شي، زموږ پټه کور کي
 به او سپري".

بابو سهار د خپلې لور کاغذونه ورته راوړو.
 تر هغه محيب د بابو اقبال د لور تنخوا، کور ته وراوړله.
 د ملکداد او مولوي صاحب روپۍ يې، له خپلې تنخوا وړکولې.

که څه هم شکیله له وږو کوالې د ده یی کور ته تلل راتله
چې کله محیب نوکري ورلره پیدا کړه، هغه وخت یې بېخي تگ، را
تگ نور هم زیات شو.

هر وخت به یې له زرینې سره، د کور په کار کې مرسته کوله.
د بختیالی شکیله ډېره خوښه وه.

خاخان د کړکۍ وڅنگ ته کټ یېښی وو، د رنگونو واړه، واړه
ډیپان په کړکۍ کې پراته، په هر رنگ د خپل ډیپي سر لړلی وو.
تر کړکۍ سره هوا راتله، وڅنگ ته د کړکۍ پرده یې پورته، پورته
کوله.

د خاخان خپل انځور کړی تصویر په لاس کې وو، چې مور یې
راغله، د کټ پرزی کښېښته، تصویر ته یې کتل.
بختیالی "زویه! دا تصویران خلگ ښه نه یاده وي."
خاخان تصویر مور ته ونيوو "مورې! دا یوه فلمي اداکاره ده."
بختیالی دده د لاسه تصویر ورنیوو.

زویه! تر دې تصویره مې یو خبره راپه یاد شوه چې له ډېره وخته مې
په زړه کې ده، نن به ورته وایې، نن به ورته وایې.
خاخان "څنگه خبره؟"

بختیالی "زویه! زه چې د شکیلې تورې غټې سترگې، سره گڼ
وېښتان، د سپین مخ پراخه گردۍ کاسه، او ښائسته مرمړین
غابونه وویښم، زړه مې وغواړي چې بابو اقبال ته ووايه، دا لور را

کره، زما و زوی محیب ته . بیا بپرته پنبهمانه شم، له خانه سره
ووایم.

یو خود خاخان واده نشته بل که شه هم دوی پښتانه دي. لهجه یې
له موربه جدا ده، دود او دستور یې له موربه جدا دی.

دا وخت یې مور داسې محسوسه کره چې یو چا غور نیولی دی،
زما خبرې اوري.

شاته یې وکتل چې شکيله و زرینه یې ولیدې، شک یې په یقین
بدل شو، خبره یې واپوله.

"خاخانه زویه! د محیب په مسافري کې ډېر وخت وشو چې حال
احوال یې نه دی راغلی، تایی یو باسخواست (درک) کړی وای، چې
روغ جوړ دی؟"

چې د دوی خبره ختمیده، د محیب توخی شو دتنه راغلی.

خاخان او مور ورولاړ شو، په غېږ یې روغې ورسره وکړو.

مور یې نارې کړې "زرینې لورې! اوبه راوړه." زرینې چې اوبه
راوړې، محیب یې ولیدو "عمر دي ډېر دی، هم دا اوس مې یاد ولې

راغلي، محیبه وروره!

غېږ یې پر وگرځوله، زرینه چې د مورکی نن خویمه ده چې په خوله

کې وې، هم دا اوس، اوس یې یاد کړې.

زرینه چې چای راوړلو ته ولاړه شوه، شکيله ته یې د محیب د راتلو

ووایل.

شکيلې چې د چای چائینکه پر ښو "زرینې! نن یوه د زړه خبره په

خوله درته وکړم، بده خوبه یې نه گنې."

زرینې چې پیالی په پتنوس کې شوې "نه نه شکیلې خود یې وکړه،
ولي به یې بده گنم".

شکيله چې سترگې یې د زرینې په لاس او پتناسه کې وې "له ډېره
وخته مې زړه دا غواړي چې له محیب سره کښېنم، یو څو خبرې
ورسره وکړم".

زرینې چې له اوږه چائینکه را کوزوله "دا خو اسانه ده، اوس چې زه
ورغلم، د را ناره به کړم چې شکیلې دلته راشه، ته هلته یوازې څه
کوې، ته چې راشې، بس روغېر به ورسره وکړې".

زرینې چې پتنوس را واخیست، دا هم ورسره ولاړه شوه "سمه ده،
زرینې چې جای ور وړې، پیالی یې ډکې کړې بیا یې ناره کړه
"شکیلې! دلته راشه، ته هلته یوازې څه کوې".

شکيله چې په دروازه کې ولاړه وه، سوکه، سوکه راغله، د زرینې
له څنگه کښېنسته.

محیب چې سترگې ورواړولې "شکیلې! څنگه یې؟"

شکیلې چې سر کښته ځړولی وو، غټې تورې سترگې یې مړې ور
واړولې "زه ښه یم محیب صاحب، ته څنگه یې؟"

محیب چې د مور له لاسه د اوبو گلاس نیوو "زه هم ښه یم، ستاسو
په کور کې څه حال دی، مور او اقبال صاحب هم ښه دي؟"

شکیلې چې د زرینې د پروني سپنسي، په دوو گوتو سره پېچل،
سترگې یې مړې ورواړولې.

"هو ټول ښه دي".

محیب چې د جای اخري پیاله کښېنوه، ولاړ شو، د جرابي یې
کښلې.

”للا! زہ یواری خم، یو خہ کار می دی، بہر تہ ژر راحم.“
شکیلہ تردہ لہ مخہ ووتہ.

محبیب چہ لہ کورہ ووتو، پہ کوخہ کپ روان وو چہ شکیلہ بہ
ولیدہ پہ خپلہ دروازہ کپ ولاڑہ وہ، لہ هغہ خوا چہ محیب بہر تہ
کور تہ را رھی وو، شکیلہ لا پہ دروازہ کپ ولاڑہ وہ، محیب تہ بہ
کتل.

محبیب شکی شو چہ ددوی تر کور را تہر شو، شاتہ بہ وکتل،
شکیلہ لا پہ دہ پسی کتل،
د محیب تبیت سرہ گد وڈ شو.

تولہ شپہ بہ پر دہ سوچ کاوؤ چہ ”د دہ نجلی، خہ مقصد دی، پہ
دروازہ کپ ولاڑہ وی؟“

خیر سہار کہ ولاڑہ وہ پونستہ بہ خینی کوی، سہار چہ محیب را
ووتو، پہ کوخہ کپ روان وو، ددوی تر کورہ بہ و دروازہ تہ کتل،
شکیلہ نہ وہ بنکارہ.

لہ خان سرہ بہ وویل، ”نہ بہ ویلی دی چہ پہ خان کپ وینی، هغه
پہ جہان کپ وینی“ پہ دہ سوچ کپ ددوی تر کور تہر شوی وو چہ
شاتہ بہ وکتل، شکیلہ ولاڑہ وہ، بہر تہ را غیرگ شو،
شکیلہ چہ دی ولیدو، دروازہ بہ بندہ کرہ، ماخوستن بہ یوہ او
بلہ خواتہ وکتل چہ شوک نہ وو، زرینہ تہ بہ وویل ”سبا شکیلہ را
وغواڑہ، زما پہ کار دہ“

زرینہ واڑہ وخن دل ”سمہ دہ ورورہ!“
پہ دا بلہ غرمہ چہ محیب لہ بنارہ راغلی، شکیلہ راغلی وہ،
پہ گونجہ تندي او برگو سترگو بہ شکیلہ تہ کتل.

تہ شرم نہ لری چی پٺہ دروازہ کھی ولاڙہ بیہ۔
شکيلہ چي له خولې سره بي د پروني خاک نيولى وو، واره واره بي
خندل صاحبہ! د دې کوڅې ټولې بنڅې پٺہ دروازہ کھی دربري، يوه
زه خونہ يم۔

محبب چي سر کنبسته څرولى وو، را پورته بي کړو، پٺہ قهر بي ور
وکتل "منم چي دربري، خو ته بايد داسي ونکړي۔"

زه چي کور ته راځم، تا پٺہ دروازہ کھی نه ووينم، که مې وليدې بيا به
دي وخير ته سترگې وڅېږي۔

شکيلہ چي مخ بي د زريني پٺہ خوا وو "سمه ده صاحبہ! چي ته
راتلې بيا وما ته حال راکوه۔"

محبب چي په خونہ دننه کېدو "هوزۀ ستاد پلار مزدور يم۔"

شکيلہ ولاڙہ شوه، کټ، کټ ويې خندل، د دې پٺہ لهجه بي وويل.
"يوه به کوي۔"

ده چي پٺہ خونہ کھی خپلې کنبلې، سترگې بي پٺہ هغه بالنست کھی وې
چي دېوال ته پروت وو، له هغه ځايه بي وويل "زريني! دا شکيلہ
پوه کړه، زه دا نمک حرامې نه کوم، که يوچا وليدو څه به وای، ته
خبره بي چي زه د دې کوڅې، د هر سړي، قدر کوم، خدای تر دې
ځايه را ورسولم، د دې کوڅې خلکو، نن زه داسي نمک حرامي
څنگه وکړم؟۔"

زريني چي کړکۍ سره پوري وهله "سمه ده وروره! زه به بي پره
کړم۔"

پٺہ دې بله ورځ اقبال بابو راغلی، پٺہ خونہ کھی پر کټ داسي ناست
وو چي دواړه پښې بي لاندي څرېدې، بختيالی ته بي وويل "د"

شکيلي غوڻستنه ده ڇي زه محيب سره واده کول غواړم، ته خبره يې
زما دغه يوه لور ده او اختيار مې هم ور کړی دی ڇي دې گوته
پرکښېښوه، بس موږ يې وهغه ته ور کوو، هم موخوښ دی.

بختیالی ڇي پر کټ بالنسټ ورته ږدلی "سمه ده وروره، موږ به
صلاح سره وکړو، صلاح نو بل له چا سره کوو، يو شاه جي دی له
هغه سره به ووينو." مانام ڇي خاخان او محيب راغلو، بختیالی د
اقبال بابو کيسه ورته وکړه.

د محيب د بنسټي له اوبو ډک گلاس په لاس کې وو. په اوبوکې
يې کتل ڇي ويې خنډل "موري! زه به شرم نه لرم، ڇي لالا به يې واده
ناست وي، زه به واده کوم."

خاخان ڇي د ده وټکو سپينو، ورو غاښونو ته کتل "نه وروره! دې
ته به نه گورو ڇي ستا واده شته او زما واده نشته.

دې ته به گورو ڇي زموږ گټه په څه کې ده، دا ښځه ڇي موږ
غوښتای، په سوالو مو نه شوه پيدا کولای، نن سړی کور ته درته
راغلی دی، په سوالونو يې درکوي.

يو خو ته او دا په خبره سره پوهېږی بل به دي هغه د سکول کار په
جوړ شي.

زه خو هسې هم د ښار ښځه نه کوم، په ما مه پرېشانه کېږه.
زه ڇي بيا کلې ته لاړشم، په هغه خپلو اوښپنو او شپنو کې به يوه
پيدا کړم.

محيب که هر څومره ځان دلې دورې کړو، خو بختیالی او خاخان تر
خپله خبر نه تېرېدو.

خو ورڃي ڀس اقبال بابو بيا راغلي، يو ڀنڊو ڪتاب ٻي هم پڻ لاس
کي وو۔

له خپلي سره پر کالي کڻهنستو.

”بختيالی! ڇنگه شو خوري صلاح مو وکړه!“

بختيالی ”هو وروره! ماڻهام چي ځاځان راشي، زه او ځاځان به کور
ته در شو.“

اقبال چي د ولاړيدو هڅه ڪوله ”خوبسه مې ده، زه به انتظار ڪوم. ښه

دي سره و بهه ڀڃڀڄو، تاسو به هم يو څوڪ لري، زه به ٻي هم لرم.“

بختيالی چي دلته يوار ي بيا د سوچونو له دنيا را ووته. داسي ٻي

محسوسه ڪړه. لکه له خوبه چي را وينه شي، له ځان سره ٻي دا

غاڙه وکړه۔

خپل د وخورم خپل له څه دي

خپل د نورو پنه نامه دي“

ماڻهام چي ځاځان راغلي، بختيالی او ځاځان د اقبال بابو کور ته

ورغلو، ورځ او وخت ٻي سره وٽا ڪلو۔

دغه رنگه د بختيالی پڻ ژوند کي. د ښادي اوله ورځ راغله، چي دا

له خوشالي پڻ دي نه پوهيده، چي زه څه وکړم څه نه؟!

محیب پڻه خپل دو تر کي ناست وو چي خپل افيسر
وغوښتو، ورغلی.

"محیبه! ستا د سکول خو دوه کاله پوره شو، اوس بي د
پخېدو ار ډر شوی دی. پر لس تاريخه سيکريټري راخي،
گوري بي."

ته هغه استاده ته حال ورکړه چې پڻه هغه ورځ حاضره وي او
يا بي ماشومان صفا وي.

محیب وويل "سمه ده سر! بي غمه شه" راووتو.
يو ليک بي وليکلو. د خپل نائب قاصد پڻه لاس بي ورکړو،
چي دا زموږ تر کوره ورسوه. اقبال صاحب ته بي دوی پڻه
خپله رسوي.

دی پڻه خپله سهار له ډرائيور ه سره پڻه موټر کي سپور شو.
کلي ته ورغلی.

د کلي خلگ بي پوه کړو چي "زه پر لس تاريخه افيسر
راولم. تاسو دا ورته وواياست. چي دا ځای را پوخ کړه."
نور ما او کار سره پرېږدی.

ملکداد چي سترگي بي د ده پڻه څه ه کي وې. د يو شناخته
گمان بي پر کېدو.

"صاحبه! که بي چيري ماشومان طلب کړو؟"

محیب چي سترگي بي د سکول د سرای په نږېدلي، کنډو،
کنډو دېوال کې وي "هغه زه پوه شوم او کار."
په هغه ورځ دينک کاکا هم په خلگو کې موجوده وو، دی بي
ويپژندلی.

محیب مخ وړ واراوو "کاکا ته هم د دې کلي بي؟"
دينک چي په برېتو کې بي خندل "هو، ولي؟"
محیب د سترگو له اشارې سره سم.
"بل وخت هم زه راغلی يم، ته مې نه بي ليدلی."
دينک: "هو زمانن اوله ده چي درته راغلی يم."
محیب: کاکا "بيا خونو ملامت بي."
دينک: "هو ملامت يم."

محیب چي مخ د ملکداد په لور وړ واراوو "چي ملامت بي
بيا پر لس تاريخه د شلو کسانو ډوډی وکړه."
دينک چي ده ور څېرمه لاس ونيوو، په وره خندا کې بي
وويل.

"عجبه ده، ډوډی په ما کوي، روپی، مولوي صاحب او
ملکداد ته ورکوي؟"

محیب چي بي لاس په لاس کې ټينگ کړو "کاکا عجبه خبره
کوي، مشرد ميريانو هم وي."
دينک چي بي لاس له لاسه کښو "سمه ده تر يوه سېرلي به
تېر شم."

محیب کاکا کور دي ودان.

یوہ، یوہ تہ بیہ د رخصت لاس پٺ لاس کٺی ور کاوو، چٺی
محیب رخصت شوو.

دینک کور تہ راغلی.

"بٺخی! عجیبہ بٺہ درتہ وکرم، شاوخوا بیہ وکتل څوک نٺوو،
تہ خبرہ بیہ د سکول افسر څوک دی؟"

بٺخہ چٺی لہ گوڊی بیہ اوبٺہ را اخیستی تہ سپرہ زٺ څٺ پٺہ
خبرہ یم."

دینک چٺی بیہ اوبٺہ لہ لاسہ وراخیستی "افسر محیب
نومیڙی، د بختیالی زوی دی."

بٺخہ چٺی د دٺہ د لاس لوبنی تہ انتظار وہ "دا څٺہ وای، د
ملکداد پر کور خو خاوری نٺو راپری؟"

دینک چٺی بٺر تہ لوبنی ور کاوو.

"بٺخی! پٺہ نیت بٺہ بیہ خدای خبر وی، اوس خو پر لس
تاریخہ راخی، د شلو کسانو ڊوڊی بٺہ ورتہ کوو."

بٺخہ چٺی روانہ وہ، نوک بیہ و نیوو "خود بیہ ورتہ کوو،
ڊوڊی د دٺہ تر سر جارده.

سپرہ اتہ بیہ بٺہ پٺرٺی، د بختیالی زوی دی کہ بٺی؟"

دینک چٺی د دٺی و لاس تہ کتل، پٺہ لوبنی کٺی پاتہ اوبٺہ بیہ

تویولپ "نٺہ زٺہ بیہ بٺہ پٺرٺم، د بختیالی زوی دی، بٺی بیہ

نٺہ دی، محیب نومیڙی."

پر نٺہ تاریخہ شکیلہ او اقبال صاحب را ورسپدو.

محیب چٺی د سرای پٺہ دروازہ کٺی ودریدو.

"اقبال صاحب ازہ کہ خیر وو، سہار وختی لہ ماشومانوسرہ
راخم بیابہ سکول تہ کہ خیر وو خو".

اقبال صاحب چہ دننہ پۂ دروازہ کپہ ولاہ و "دلہ پاتہ شہ،
شکیلہ خو خہ ناولدہ نۂ دہ".

محیب چہ دۂ تلو ہخہ بی کولہ.

"نۂ نۂ زۂ یو خای میللمہ یم".

سہار وختی محیب راغلی، خو ورپہ نجونہ او ماشومان بی
پۂ موتر کپہ کنبہنولی وو، دوی بی ہم را واخیستو، د
سکول پۂ لور روان شو.

چہ کلہ تہ ورسہدو، د دینک کاکا کور تہ ورغلو، ہغہ بی
بنۂ خدمت وکرو.

دا یوہ حرکت د دینک خوند نۂ ور کاوؤ، چہ و دتہ بۂ بی
وکتل، پۂ برہتو کپہ بۂ بی و خندل.

اخیر بی دینک کاکا تہ ہغہ بسکت و کول، چہ لہ خانہ
سرہ بی راوری وو، د افسر د پارہ. ہغہ بی ور کول پوہ بی
کرو.

افیسر دہر ناوختہ شو چہ دوی دودی وخورہ. اوس بی د
روانہدو تیاری کولہ. د ہلکانو نارہ شوہ "ہغہ دی بل
موتر راغلی، ہغہ دی بل موتر راغلی" چہ موتر رارسہدو،
دوی د سکول لہ مخہ سردیول ولاہ وو.

یو درخواست بی د ملکداد پۂ لاس ور کری و. او بل د
شکیلہ.

موتر ودرہدی ہغہ افسر و. راکبتہ شو.

محبیب چې ور مخته شو.

صاحبہ! ډېر ناوخته شوې، بېخي ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړې، موږ هم در روانېدو.

افيسر چې گهړې ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي، په تاسو خو مې ډېره شپيانه وکړه".

محبیب شکیله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړې سگرېټ يې په خوله کې وو، اور لگیت

يې د پتلانۀ جېب ته کړې، سکول ته روان شو، دورې يې د

ملکداد او شکیلي در خواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افيسر په ولاړې له موټره سره، يو

پياله چای وڅښلې، روان شو.

محبیب راغلو د ډينک کاکا په کور کې يې، ښې په تسلي

چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان په موټر کې

واخيستل، او خپلو خپلو کورنو ته يو وړول،

دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. په هغه شپه، شپه يې

ډرائيور له اقبال صاحب او شکیلي سره ولېږلې، کور ته يې

ورسولو.

محیب پٺه کلي کي د سکول پٺه بهانه سراي شروع کري .
 که څه هم سراي کچه وو . خو نقشه يي داسي وه چې کليوال ټول
 ورته حيران وو .
 اوس به محیب يوه نه بله ورځ ضرور کلي ته تلو . يو ورځ خپل
 افيسر ور وغوښت .
 "محیبه ! ستا هغه کلي ته بهخي تله را تله ډېر شول . له هغې
 استادې سره خو دي خبره نه شوه اوږده ؟"
 محیب چې د ده ومخته پر چوکی ناست وو . واره يي وخنډل
 "سر ! هم داسي يې وگڼه ."
 افيسر چې پر کاغذ يو څه ليکل .
 "محیبه ! خيال کوه داسي نه وي پښتون وطن دی"
 محیب چې نظريي د افيسر پٺه نري گوتو کي وو "نه نه صاحبه !
 داسي نه ده . هغه استاده ماغوښتي ده . که مې څه هم را واده کړي
 نه ده . سر ! زه به نن ټوله کيسه صفا . صفا درته وکړم چې زه دا
 سکول څه ډول جلوم او څه مقصد مې دی ؟"
 افيسر ته يې ټوله کيسه وکړه
 افيسر چې قلم يي پر کاغذ برسېره پرېښودی . پٺه چوکی کي
 وغځېدو "ښه ښه بس ."
 محیبه ! له ننه پس ته له دي کلي بند يي . ستا پر ځای به زه دا
 ډيوټي کوم ."

محیب چي سر کڻسته څرولي وو، خپل شونډ يې په غاښو کې نيولی وو، له ځانه ورک غوندي ښکاريډو، بېرته يې سر را پورته کړو.

"نه سر! وتاته زحمت نه در کوم، زه ور سره پوهېږم."

افيسر چي په چوکۍ کې راجگ شو، خپل قلم يې بېرته ور واخيستو.

"نه نه سر خلاص کړه، که چيري نه مني، نو ورځم هغو خلکو ته دا کيسه صفا، صفا کوم."

محیب چي سترگي يې بېرته له افسره را واپولې.

"نه نه سر! که مې مور خبره شوه، بې وعدې به سره شي، دامې د مور ارمان دی."

افيسر چي خپل ليکل شروع کړو.

"بس ته سبا کور ته لار شه د کور کارونه او خپل واده به وکړې، زه پوه شوم او هغه کار."

محیب چي ولاړېدو.

"سر! څنگه چې ستاسو خوښه وي."

له افسر يې رخصت واخيستو، ښار ته را ووتو، په بس کې سپور شو.

کور ته چې ورغلی، بېخي ناوخته وو.

د ډوډۍ دسترخوان غوړېدلی وو، کهول ټول پر ډوډۍ ناست وو

دهم لاس و مينځل، خاځان خندل.

"هلکه محیبه! شکيله درغلي وه، خو يو څو شې به دي په کولې،

تا بېرته په هغه ورځ را ولېږله."

دی خاموشه ناست وو.

د بختیالی چې جوړه گوله په لاس کې وه. خولې ته یې وپلله. لاس یې تم کړو.

"محیبه زویه! څنگه دي کړو سکول؟"

محیبه چې د مور په لاس کې گولې ته کتل "مورې! ما خود سکول په بهانه په کلې کې سرای شروع کړو."

بختیالی چې گوله یې په خوله کې وه.

"زویه! دا کار به دي بې صلاح نه شروع کاوؤ."

محیبه چې له ډوډۍ سوځلي ځایونه بېلول "مورې! ما شروع کړی."

بختیالی چې بله گوله تر مخ پر اته غاب ته وروړه.

"زویه! مزدورانو ته دي څوک پرېښودل؟"

محیبه چې ډوډۍ بس کړې وه.

"مورې! خپل افسر."

نورو ډوډۍ خوړه. ده ټوله کیسه ورته وکړه.

بختیالی چې سترگې یې په غابونو کې وې. زرینې سره یو ځای کول.

"زویه! ښه شو چې راغلې. موږ هم پرېشانه وو چې دا هلک اوس څه شو چې نه راځي."

اقبال صاحب دا څویم وار دی چې راځي وايي "زه تیار یم. زغ ستاسو له خوا دی" موږ وتاته کتل. د واده تاریخ موندی معلوم

کړی.

محیبه چې دسترخوان ټول شو. ځاځان ته ورو ولاړ شو

محیب: "لالا! استری مہ شی".

له هغه وروسته یې له مور او زرينې سره روغېر وکړو.

بختیالی: "خاخانه زویه! اوس له محیبه سره د اقبال صاحب پر خبره وروغېره".

محیب چې بیرته کښېنستو.

"مورې! دا خو ستا او دللا کار دی، ورځ به مو ورسره ټاکله".

بختیالی چې سترگې یې په زرينه کې وې، سره نغښتي دسترخوان یې په لاس کې نیولی وو، د خبرې د ختمیدو په انتظار کې وه.

"زویه! کار خود زما او دللا دی، مور دا هڅه په دې وکړه چې داسې نه وي، دده ضروري کارونه وي، مور دلته د واده تاریخ معلوم کړو".

ماښام اقبال صاحب خبر شوی وو چې محیب راغلی دی، په سهار

یې مخه ور وکړه، کور ته ورغلی.

بختیالی سر مینځلی وو، تر مخ یې هینداره، تېل او ږمنځ پراته

وو چې دی یې نوک نیولی ولیدو، ژر، ژر یې پرونی پر سر کړو

"راځه راځه خدای دې راوله".

اقبال صاحب چې خپلی کښلې.

"بختیالی! خاخان او محیب چېرې دي؟"

بختیالی چې هینداره، ږمنځ او تېل سره ټولول

ته کښېنه، رابۀ شی".

خاخان هم له خونې راووتو، دروغېر پر وخت چې دده ولاړېدو

هڅه کوله، خاخان ورته کښېنستو.

له روغبره وروسته، خاخان هم بل بالنبت ته څنگ ووهلو. اقبال صاحب چې د خاخان په خوا کتل د کار خبرې به کوو، زه روان یم، یو ځای ډېر ضروري کار لرم.

وروره! ته به وایې د دې سړي اوس څه تازیله ده چې هره ورځ راځي او هله، هله یې جوړه کړې ده.

وروره! د نجلی شیان نیم دباندي په برامده کې پراته دي، نیم په خونه کې، ته خبر یې، زموږ ډېر وړوکی سړای دی، دوې خونې پکښې دي،

په یوه کې د نجلی شیان پراته دي، په هغه بله کې موږ گزاره کوو.

خاخان چای اچولې، سترگې یې په پیاله کې وې.

"په کومه ورځ چې ته تیار یې، موږ تیار یو."

ده پیاله وځان ته نژدې کوله چې په ژرغونې انداز یې وویل "را روان اتوار".

خاخان چې پر خپله بیره لاس تېراوو.

"سمه ده، ته به هم خپل پاته کارونه وکړې، موږ هم".

اقبال صاحب چې د پیالې له تشېدوسره سم ولاړ شو د خدای په امان.

خاخان چې هم ورسره ولاړ شو.

"په مخه دي ښه".

بختیالی چې د خاخان له څنگه سره ناسته وه زوی دي ومړه

اولاده چې اقبال صاحب نن لا ژرغونې وو.

او بالاخیر ہفہ اتوار ہم راغلی چہ اقبال صاحب او بنخی ژرل،
خاخان او بختیالی لاسونہ سرہ کړي وو، یوہم لہ خوشالی پټ
خپلو جامو کپ نټہ خاییدلو، د کوخې بنخی یې لہ کورہ وتې او پټ
کور ننوتې۔

مانبام د کوخې د ټولو خلگو ډوډی د دوی پټہ کور کپ وه۔

د وادہ دوڀ میاشتی پس، محیب خیل ڊیوتی تہ لاپ۔
 دوری یی لہ خیل افسر سرہ ولیدل، خیل حال یی ور کرو۔
 "سراتہ اوس خیل حال راکرہ، خنگہ یی زما لہ قریبانوسرہ،
 پۂ ژبہ پوہرپی او کار پر خہ حال دی، تر کومہ خایہ رسبدلی
 دی؟"

افیسر چپی پۂ برتونو کپی خندل، ددہ پر مخ یی دوو، ورو
 تازہ تپونو تہ کتل۔

"محیبه! کار ڊر بنۂ روان دی، قریبان دی ہم نور بنۂ دی، یو
 پدینک می سر نہ خلاصی پی چپی خنگہ سری دی؟، خیر
 زیاتہ کار سر تہ رسبدلی دی، یوہ میاشت کہ یی لاوغونستہ۔
 دا یوہ سری خہ ستری کری می، لکہ هغه نجار ڊہرپی روپی یی
 پاتہ دی، لہ ماسرہ وپی نہ چپی ور کولی می۔
 زما کوربۂ واتاہ نہ وی معلوم، شپہتہ تنۂ دی، د مزدوری
 یی یوزۂ یم۔

زمور کورونہ خو بنۂ در معلوم دی چپی گتپی یی یو، ختپی یی
 سل۔"

محیب چپی جہب تہ لاس کرو، درو پو بنچپی یی راکنپی
 "سراغم یی مہ کوه، روپی می راورپی دی، ہم ستا کار پۂ
 کبری ہم زما۔"

محیب چي له چوکی ورولاړ شو، صاحب ته یې روپی ور کولې.

"د سرای کار خو که خیر وو، زیاته پای ته رسېدلې دی. هغه د سکول بیلډنگ څنگه شو؟"

افیسر روپی گنلې.

"محیبه! هغه کار تېکدار اخیستی دی، تېکدار مې پوه کړی دی، تر هغه به کار نه شروع کوي چې ته پۀ کډه نه یې ورغلی؟"

محیب چې افسر ته ورکړې هغه بقیه روپی یې و جیب ته کولې.

"سر! بیا خودي ډېر بنه کړي دي؟"

افیسر چې نائب قاصد ته حکم وکړو، هغه رجسټر را واخه. "محیبه! پۀ دې کې خپله حاضري ولگوه او ورشه خپله تنخوا واخه، کور ته لاړ شه، زۀ پوه شوم او دوتر، هغه کار وماته دا خو ورځي د کلې ماحول څۀ بنه نه بنکاري، دینک سپک، سپک کېږي داسې نه وي، کلیوال ټول پۀ دې خبر کړي او هغه ستاسو تر راتلوله مخه، یو چل جوړ نه کړي."

نن څویم تاریخ دی؟"

محیب چې خپله حاضري یې لگوله "افیسر! نن دریم دی."

افیسر چې بېرته د دۀ له لاسه قلم نیوو.

"محیبه! را روان یوه تاریخ ته به که خیر وو، کار مکمل وي.

که څۀ پاته وو بیا به یې وکړو.

ته به پر یوه تاریخ کډه راولې، زۀ به دورې درته ولاړ یم."

محبیب چې ور مخته شو.

صاحبه! ډېر ناوخته شوې، بېخي ډېر انتظار مو در ته وکړو.

اوس مو سکول رخصت کړې، موږ هم در روانېدو.

افیسر چې گهړې ته وکتل.

"اوف! دا خو درې بجې دي، په تاسو خو مې ډېره شپيانه وکړه."

محبیب شکيله او ماشومان رخصت کړو.

صاحب چې بل کړې سگرېټ يې په خوله کې وو، اور لگیت

يې د پتلانه جېب ته کړې، سکول ته روان شو، دورې يې د

ملکداد او شکیلې درخواستونه ور کړو.

له هغې خوا چې راغلو، افیسر په ولاړې له موټره سره، يو

پياله چای وڅښلې، روان شو.

محبیب راغلو د ډینک کاکا په کور کې يې، ښې په تسلي

چای وڅښلې.

بيا يې هغه له ښاره راوستي ماشومان په موټر کې

واخيستل، او خپلو خپلو کورنو ته يو وروړل،

دی په خپل دفتر ځينې کوز شو. په هغه شپه، شپه يې

ډرائيور له اقبال صاحب او شکیلې سره ولېږلې، کور ته يې

ورسولو.

محیب چي شڪيلي ته د اوبو اشاره کوله.
 "یوه بلا يې نه وهي، مستان هر ځای وخت تېره ولای شي."
 محیب د اوبو له چنبلو سره سم ولاړ شو، خپلې خونې ته لاړ.
 یوگړی وروسته شکیله هم ورغله، د پلنگ پرزی
 کنبېنسته، د محیب یو لاس یې په لاس کې ټینګ ونيوو.
 "ستا څه خیال دی، شڪيلي چي دومره سپین سترگي کولای
 شوه، اوس به له تاسره په هغه کلي کې د ژوند شپې او ورځې
 نه کړي تيري."
 په دې بل ماښام چي اقبال صاحب راغلی، محیب لاړو، شاه
 جي يې تر لاس نيولی راوستو.
 ډوډی راغله، وخورله شوه.
 له ډوډی وروسته، شني چای راغلي
 محیب، شاه جي ته د چای پیاله ورپورته کوله.
 خاڅان چي خبره يې په دې ډول یاده کړه.
 "شاه صاحب! زموږ ټوله کورنۍ څه، زموږ لمسپان او
 کړوسپان به ستا احسان منو، موږ خدای تر دې ځايه را
 ورسولو، تارا ورسولو.
 ستا له درسه وروسته، موږ ټولو هغه سړی هېر کړه، چا چي
 و موږ ته يې پر زړونو داغونه را بيښي وو، په کوټلو زړونو مو
 د ژوند د تېرېدلو لار، تارا نيولې وه، پر هغه لاره خو موږ نه
 دی تر دې ځايه سفر را وکړو."

شاه جي ڇڻي پٽ ڀڄڻ لاس پياله نيولي وه "خاخانه استا
ده خبري پٽ مقصد نه شوم پوه؟"

خاخان ڇڻي د مور له لوره سترگي د ده پٽ خوا وارولي.
"شاه صاحب! ته نه ٻي ملامت، وماته خبري درک نه راکاوڙ
ڇڻي له کومه خايه ٻي شروع ڪرم، موڊ اراده ڪري ده، خپل
کلي ته پٽ ڪله ڄو."

شاه جي ڇڻي د خپل سر پر تڪو سپينو و ٻنستانو لاس تهر اوو.
"خاخانه! ادا زما فرض وو، ما خپل فرض پوره ڪري دي، له
تاسو سره مو يو احسان هم نه دي ڪري."

خاخان ڇڻي خپله پياله ٻي ڊڪوله.
"شاه صاحب! ته ڪه ٻي احسان نه بولي، موڊ ٻي احسان
گهو، نور بدل خو ٻي موڊ نه شو در ڪولاي، دارشته به تر
مرگه در سره پالو."

له دي وروسته ٻي شاه صاحب او اقبال صاحب رخصت ڪرو،
شاه صاحب محيب تر لاس نيولي ڪور ته بوتلو.
پاته ورڇي ٻي خپل ڪارونه سره سم ڪرو.

د هغه تاريخ پٽ ورڇ ٻي يوه لاري او يو موٽر ونيو، ما بنام
له ٻي ڊڪوڇي ڊٽولو، خلگو ڊوڊي وڪره ڇڻي نه شيعه، نه
عسائي او نه هندو پاته شوو.

له ڊوڊي وروسته ٻي لاري ته ڪور ورو اچاورد.
له ٽولو سره ٻي خدای پٽ امانی وڪرو.

شاه جي، جبينه، اقبال او د اقبال نسخہ د نسخو و موتر ته ولاړ وو.

د خدای پټه امانی پر وخت، د درو سره کورنیو او بنسکې خڅېدې.

شپه یې پټه لاره وو، بله، ورځ تر ما پېښینه.

چې کلي ته ور بنسکاره شو، افسر او دینک د محیب د سرای څنگ ته ناست وو چې لاری او موتر یې پټه نظر شو. افسر چې موتر او لاری ولیدو.

”دینک اکا! دا ده د محیب کډه هم راغله.“

دینک چې د افسر پټه لور هېران، هېران کتل. تا اول ولي نه ويل.

افسر د ده تندی ته کتل، واره واره یې خندل ”ولي؟ زه څه لېونی درته بنسکاردم؟“

دینک: صاحبه زه هم لیونی نه وم، په هر څه پوهېدم، خو په څله مي لاس نیولي وو،

دینک نا کراره شو، په ځفاسته لاړو، خپله نسخه او ماشومان یې خبر کړو.

له هغې خوا د ماشومانو نارې شوې.

”د بختيالی ترورۍ کډه راغله، د بختيالی ترورۍ کډه راغله.“

ماشومانو بختيالی څه پېژندله، د پلار له خولې یې اورېدلي وو.

دوی پئے سرای کئی خپل کور سره سماوو، ما بنام تیاره
کلیوالو ډوډی ورته راوړه.

په هغو کئی یو منو اکا هم وو چې د بس د سفر خبر یې په یاده
وه.

د کورتو وړه ډوډی یې راوړه چې میان یې له اصلي غوړو
ډک وو.

دوی چې ډوډی و خوړه، وروسته بیا د کور په سمېدو اخته
شو، ناوخته ویده شو.

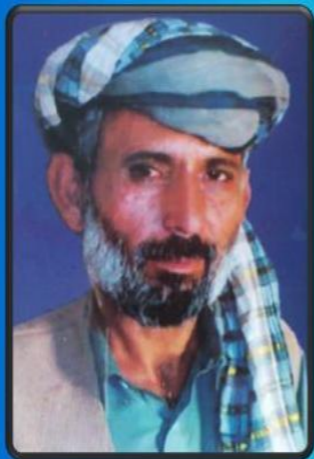
سهار چې راووتو، په کلې کئی اوازه وه، ملکداد برابره د شپې
بار شوی دی.....

Novel

Bakhtyalai

Author :

Abdul Qadir Mujrim

**Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library**